

1

สู่ป่าอบมฤต

**“เดี๋ยวสิ เจ้าจะโกรธข้าคนเดียวไม่ได้นะ ต้องโทษหน้าตา
เจ้าด้วย ใครจะไปรู้หน้าตาเจ้าแก่กัขนาดนี้จะมีภรรยาหน้าเด็ก”**

คอลย์ร้องโวยวาย กระโดดหลบขวิดไวน์หลายขวิดที่ป่าออกมา
จากบาร์ข้างถนนสายหนึ่งในนครชาเครสต้า เจ้าของร้านร่างสูงใหญ่
หมวดเครายาว พร้อมกับลูกน้องหลายคนวิ่งตามออกมาพร้อมอาวุธ
ครบมือ

“หึๆ เอาดอกไม้มานี้ให้เมียข้าต่อหน้าต่อตา มันจะหยามกันเกิน
ไปแล้ว”

เจ้าของร้านร่างสูงใหญ่ตะคอกใส่สีหน้าโกรธจัด ส่วนลูกน้อง
ถืออาวุธครบมือ วิ่งเข้าไปโอบล้อมคอลย์ไว้ไม่ให้หนีไปไหน คอลย์เห็น
ลูนส์กำลังเดินตรงมาทางนี้พอดี เขารีบโอบมือให้เพื่อนรัก

“น่าน...เพื่อนเข้ามาช่วยแล้ว ใครคิดว่าตัวเองเจ๋ง ลองสู้กับเพื่อนข้าหน่อยเป็นไง”

คอลย์หันไปพูดกับเจ้าของร้านที่กำลังยืนนิ่งไม่ขยับ เอาแต่จ้องมองลูนัลตาเซมิ่ง เหตุที่เขาไม่เอ่ยปาก เพราะทราบดีว่าลูนัลเป็นคนทีแข็งแรงมาก ชื่อของเขาเป็นที่รู้จักดีในหมู่นักสู้ การทำสู้กับคนแบบนี้ไม่ต้องรอดูผลทุกคนที่สู้ก็รู้ดีอยู่แล้ว

“ฮ่าๆ อั้งไปเลยสิ เพื่อนข้าสุดยอด”

คอลย์หัวเราะขำเมื่อเห็นสีหน้าเจ้าของร้านและลูกน้อง ลูนัลเดินตรงเข้ามาหาคอลย์โดยไม่สนใจสถานการณ์ แต่เมื่อเดินผ่านเข้าไปในวงล้อม ลูนัลก็กล่าวขึ้นว่า

“นายเป็นใคร”

คอลย์อ้าปากค้าง เบิกตามองลูนัลเดินผ่านไปราวกับไม่รู้จักเขา

“ฮ่าๆ ดูเหมือนเล่ห์กลของเจ้าจะใช้ไม่ได้นะ วันนี้ข้าจะอัดเจ้าให้น่วมเลย” เจ้าของร้านขู่แค่นั้น

“เดี๋ยว! ข้าเป็นเพื่อนกับหมอนั่นจริงๆ ไม่เชื่อถามร้านข้างๆ คูสิร้านของเจ้าเพิ่งเปิดได้ไม่นานจึงไม่รู้จักรักพวกเราสองคู่หูเทพบุตรสุดหล่อแห่งชาเครสต้า”

คอลย์คุยโม้ต่อ แม้จะเห็นลูนัลเดินหนีไปไกลแล้วก็ตาม

“ไม่สนไฉน...ลุย”

เจ้าของบาร์สูงอายุนวดเครายาวสั่งลูกน้องรุมอัดทันที คอลย์หัวเราะแต่ชั่วพริบตา ร่างของเขาก็หายไปอยู่บนหลังคาราวกับเล่นกล

“มันไปอยู่บนหลังคาได้ไง”

ลูกน้องเจ้าของร้านถามขึ้นอย่างสงสัย หารู้ไม่ว่าคอลย์ได้ใช้

เชือกที่ผูกเอาไว้ตามที่ต่างๆ ทิวครุฑเครสดำเป็นป้ายหนี้ยามฉุกเฉิน
นั่นเอง

“ฮ่าๆ เจ้าถีนอย่างซำย้อมรู้จักทางหนีทีไล่ดี พวกเจ้าต้องพัฒนา
อีกนาน ไปก่อนนะ คุณพ่อ...ไม่ใช่สิคุณปู่ ฮ่าๆๆ”

คอลล์หัวเราะไม่นาน ร่างของเขาก็วิ่งหายลับไปจากสายตา
เจ้าของบาร์ ซึ่งนอกจากไม่ได้ทุบคอลล์ให้หายแค้นแล้ว ยังลืมเก็บเงิน
ค่าเครื่องดื่มจากมันอีกต่างหาก

บนเกาะกิเลน บาร์คไม่มีความสุขเท่าไรนัก แม้สัตว์บน

เกาะทุกตัวดูเหมือนจะให้ความเคารพมัน แต่แท้ที่จริงแล้ว ทุกตัวต่าง
แอบนิทานมันลับหลัง ความจริงบาร์คเองก็รู้ แต่มันจะไววายอะไรได้
ในเมื่อคำพูดเหล่านั้นมันเป็นความจริงอยู่หลายส่วน

การเดินทางไปกับบอลามเมอร์ครั้งนี้แล้ว ไม่ได้ทำให้บาร์ค
แข็งแกร่งขึ้นเลย เกมในทางกลับกันยิ่งทำให้มันกลัวมากขึ้น วันนี้เป็น
วันที่จะต้องออกเดินทางอีกครั้ง มันต้องบินรอบเกาะเพื่อให้จิตใจสงบ
หลังจากนอนไม่หลับมาหลายคืน เพราะเป็นห่วงความปลอดภัยของ
ตัวเอง

“บาร์คเป็นอะไรไปวันนี้ ซ้ำยังไม่ได้ฟังเรื่องผจญภัยของเจ้าเลย
นะ”

เงือกสาวตัวหนึ่งร้องถาม เมื่อเห็นบาร์คบินป่วนเปี้ยนแถวที่พวก
เธอพักผ่อนอยู่

“วันนี้ข้าต้องออกผจญภัยอีกแล้ว คงอยู่เล่าเรื่องให้พวกเจ้าฟัง
ไม่ได้หรอก”

บาร์คตอบเมื่อบินโฉบลงมาเหนือกลุ่มนางเงือก

“แปลว่าเจ้าจะไม่อยู่เกาะนี้สักพักใช่ไหม” นางเงือกถาม

“ใช่ ไปครั้งนี้อาจจะใช้เวลาเป็นเดือน ข้ามั่นใจว่าคงมีเรื่องน่า
ล้าชงผลตามมาคุยให้พวกเจ้าฟังเป็นกอง เอ่อ...ถึงเวลานัดแล้ว ข้าไป
ก่อนนะ”

“อืม...ขอให้โชคดี ข้ามั่นใจว่าเจ้าเป็นคนเก่ง ถ้าใครได้เดินทางไป
กับเจ้าต้องปลอดภัยแน่นอน”

เงือกสาวกล่าวพร้อมกับยิ้มหวาน เจ้าบาร์คหัวใจพองโต เมื่อ
มีคำชื่นชม มันจึงยืดตัว เชิดหน้า ดัดเสียงหล่อกล่าวว่า

“มันแน่นอนอยู่แล้ว ใครไปกับท่านบาร์คปลอดภัยไร้กังวล เอ่อ...
สายมากแล้วไปก่อนนะสาว ๆ”

บาร์คกล่าวจบ มันก็บินจากไปด้วยท่าที่คิดว่าตัวเองเท่ที่สุดแล้ว

“นี่เธอ เห็นพูดชมบาร์คแบบนั้น เธอคิดว่าเจ้าบาร์คเก่งจริงๆ
หรือ”

เงือกสาวอีกตัวหันหน้าไปถามเพื่อนที่คุยกับบาร์ค

“ไม่หรอก ข้าก็พูดไปนั่นๆ แหะละ สนุกๆ”

เงือกสาวกล่าวจบ ทั้งกลุ่มก็หัวเราะฮา

ด้านคอลล์หลังจากหนีเจ้าของบาร์พัน เขาก็ตรงเข้าวังทันที
เพราะใกล้จะถึงเวลานัดแล้ว แต่ในขณะที่เดินตรงไปยังห้องสมุด เขา
รู้สึกถึงเงาดำวูบวาบคล้ายกำลังสะกดรอยตามมา คอลล์รีบสะบัดมิด
ปล่อยมิดลั่นโคมตีย้อนกลับไปทางด้านหลังทันที

จึก! จึก! มิดลั่นพุ่งปักเข้าที่ต้นไม้อย่างแม่นยำ แต่กลับไม่เห็น

ร่างใครอยู่แถวนั้นเลย

“ข้าคิดไปเองหรือเปล่าล่ะ”

คอลย์เดินกลับไปเก็บมีดสั้นคืน หลังจากนั้นก็รีบมุ่งหน้าไปหา
เจ้าหญิงชาร์ลอตต์ที่ห้องสมุด

“เจ้านี่ประสาทมันดี ถือเป็นตัวอันตรายสำหรับข้าทีเดียว”

เสียงแหบห้าวดังออกมาจากพุ่มไม้หนาที่บ่ ห่างจากต้นไม้ที่มีด
สั้นของคอลย์เสียบไม่ถึงเมตร ชั่วพริบตาควันสีดาก็พวยพุ่งออกมา
และลอยหายจากบริเวณนั้นอย่างรวดเร็ว

ลูนัลค่อนข้างจะระวังตัวมากกว่าคนอื่น ตัวเขาเองรู้ดีว่ามี
คนสะกดรอยตามเขามา เพียงแต่ไม่อาจรู้ตำแหน่งที่แน่นอนของ
ผู้สะกดรอย เขาจึงเดินเล่นไปทั่วเมือง เมื่อเห็นว่าปลอดภัยแล้วถึง
เดินทางเข้าวัง แต่เพราะมาถึงห้องสมุดหลังสุด จึงโดนชาร์ลอตต์
ในคราบชาร์มมิงพูดประชดไปตามระเบียบ ลูนัลไม่สนใจทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“คอลย์เจ้าโดนใครแอบสะกดรอยตามไหม”

“อืม...แต่แค่รู้สึกนะ ไม่เห็นตัวมันหรอก”

“ดูท่าคงเป็นเจ้าปีศาจนั่นแน่ ต่อไปทำอะไรคงต้องระวังหน่อย
แล้วพวกเรา” ลูนัลกล่าวสีหน้าจริงจัง

“นี่ พ่ออัศวินทั้งสองจะยื่นทำเท่อีกนานไหม รีบเข้ามาในวงเวท
ได้แล้ว หรือต้องให้ปู่พรมต้อนรับก่อน”

เสียงพูดประชดของหญิงสาว ทำให้สองหนุ่มหัวเราะเบาๆ เมื่อ
ทั้งสี่กระจายกันอยู่ตามตำแหน่งวงแหวนเวท ชาร์ลอตต์ก็หยิบบอลามเมอรี
ออกมา และยื่นให้ทุกคนสัมผัสมัน นาฬิกาทรายที่เหมือนจะเสียแล้ว

ซึ่งเม็ดทรายไม่ย้อนไหลกลับ ก็เริ่มการเคลื่อนไหวพร้อมทั้งวงแหวนเวทปรากฏขึ้น ด้วยการขีดเขียนด้วยแสงของมือที่มองไม่เห็น

ชาร์ลอตต์ ลูณล์ คอเลีย และบาร์ค ที่อยู่ในวงแหวนเวทไม่กล้าขยับเขยื้อนไปไหน ทุกคนต่างจ้องมองภาพสัตว์และพันธุ์พืชต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในวงแหวนเวทแทน และคำคำหนึ่งที่แสดงอยู่ภายในวงแหวนเวท ซึ่งทุกคนได้เห็นก่อนร่างจะจางหายไปคือคำว่า ‘อาหารทิพย์’

กลางป่ารกทึบ แสงของประตู่เวทสว่างจ้าไปทั่วทั้งป่าบริเวณนั้น ผุ่่นกหลายชนิดต่างตกใจโฉบบินขึ้นสู่ท้องฟ้า และท่ามกลางแสงสลับตา ร่างของผู้เดินทางทั้งสี่ค่อยๆ ปรากฏเด่นชัดขึ้น

“กลางป่าอีกแล้ว! น่าจะไปโผล่ในเมืองสักแห่ง” ชาร์ลอตต์บ่นอุบขึ้นมาทันที

ลูณล์กวาดตามองไปรอบๆ อย่างระมัดระวังเช่นเดียวกับคอเลีย แสงแดดยามเช้าสาดส่องกระทบใบไม้ สะท้อนหยดน้ำค้างราวกับเป็นอัญมณีล้ำค่า ประดับผืนป่าแห่งนี้ให้ดูสูงล้ำ

“ป่าแบบนี้ดูไม่ค่อยปลอดภัยเท่าไหร่อเลย”

คอเลียผู้จัดเจนและชำนาญป่าที่สุดในกลุ่มพูดขึ้น บาร์คยังคงมีนิสัยกลัวจนเกินเหตุ ทุกคนต่างเห็นมันยืนขาหลังราวกับไปเจอเรื่องราวมา ลูณล์ขำเลื่องหางตามองคอเลียเพื่อนรักของเขาก็เข้าใจความหมาย รีบขยับร่างไต่ขึ้นไปตามต้นไม้อย่างชำนาญ

“ป่าบริเวณนี้แม้จะสวยและดูสมบุญคุณ แต่กลับให้ความรู้สึกลึกลับพิกล”

ชาร์ลิตตกล่าวขึ้นตามสัญญาตาของเธอ ลูณัลแบ่ปากกล่าว
ประหลาดว่า

“हींๆ เธอมีสัญญาตาณกับเขาด้วยรี เฟ็งวุ่นะเนี่ย”

ชาร์ลิตตขบริมฝีปาก กำหมัดแน่น พยายามข่มกลั้นอารมณ์
เอาไว้ แม้เธอจะต้องเจ็บใจกับคำพูดดูถูกของลูณัลก็ตาม แต่เธอก็ไม่อยาก
แสดงอารมณ์โกรธให้อีกฝ่ายรู้ ขึ้นเธอโกรธก่อน เธอก็แพ้ละสิ ชาร์ลิตต
คิดพร้อมกับย้อนกลับไปว่า

“มีสิ! ระดับข้าต้องรู้อยู่แล้ว เพราะข้ามันเซนส์ดี แต่คนบางคน
นี่สิ ไม่มีเซนส์ที่เป็นประโยชน์เลย นอกจากเซนส์จับประเด็นขอบพุด
ประหลาดคนอื่น”

“เจ้า...”

ลูณัลอ้าปากจะเถียง คอสัยเห็นท่าไม่ดีจึงรีบห้ามศึกด้วยการ
กล่าวขึ้นว่า

“ทุกคนตามข้ามา ด้านล่างเป็นพื้นที่ราบน่าจะมีหมู่บ้านอยู่”

ลูณัลไม่อยากโต้เถียงกับหญิงสาวอยู่แล้ว เขาจึงเดินตามคอสัย
ไปเป็นคนแรก แต่เธอไม่ยอมจึงเดินแซงหน้าเขาไป ภูเขาลูกนี้เส้นทาง
ลงค่อนข้างลาดเอียงและมีต้นไม้หนาทึบ ชาร์ลิตตเดินแค่ไม่ถึงครึ่ง
ชั่วโมง เธอก็เหนื่อยจนต้องขอนั่งพัก

“รู้ไหมบาร์ค การเดินป่ามีหลายระดับ” ลูณัลหันหน้าไปคุยกับ
บาร์ค ที่เขาเห็นว่ามันยืนอยู่ข้างชาร์มมิง

“ไม่รู้หรอก เพราะข้าเดินป่าเก่งขั้นเทพตั้งแต่หลุดออกมาจาก
ท้องแม่แล้ว และในหมู่วิเลนข้านี้แหละเป็นหนึ่งในไม่เป็นสองรองใคร”
บาร์คคุยโวโดยไม่ลังเล

“จั้นเหอ! แต่บางคนนี่สิ กล้ามาเดินป่าทั้งๆ ที่ตัวเองอยู่ในระดับต่ำ เห็นแล้วมันน่าอัปอายแทนจริงๆ”

ลุนล์พูดต่อ แต่สายตากลับชำเลื่องมองไปยังใครบางคน

“ข้าไม่โง่งนะ ถ้าเจ้าจะบอกว่าข้าเดินข้าก็พูดมาตรงๆ ไม่ต้องอ้อมค้อม”

“ก็ได้! ข้าอยากจะบอกว่า เจ้าเดินช้ามาก...จนข้าแทบนึกไม่ออกว่า นอกจากเจ้าแล้วในนครชาครอสต้าจะมีใครทำได้บ้าง”

ลุนล์แตกตื่นอย่างไม่เกรงอกเกรงใจ ชาร์ลีสตในคราบซาร์มมิงอมยิ้มหันไปมองลุนล์กล่าวโต้แย้งว่า

“ก็ดีนี่ ไม่เห็นมันน่าอัปอายตรงไหน เพราะคนที่เดินป่าได้อย่างข้ามีเพียงคนเดียวเท่านั้น ไม่มีใครเลียนแบบได้ หรือเจ้าจะเถียง”

“เฮ้อ! เจ้านี้เก่งมากเลยนะ สามารถพูดกลับดำเป็นขาวได้หน้าตาเฉย”

“ขอบใจที่ชม แต่ข้าจะพูดแบบนี้กับพวกชอบกัดเท่านั้นแหละ เานี่ข้าให้เจ้ายิ้ม”

ชาร์ลีสตกล่าวจบ เธอก็หยิบรองเท้าของเธอโยนไปไว้ตรงหน้าลุนล์

“โยนมาทำไม”

ลุนล์ถามสีหน้าสงสัย เธอยิ้มเยาะกล่าวว่า

“เจ้านี้โง่งนะ ให้ไปกัดดั่งงูละ เผื่อปากจะได้ไม่ว่าง”

ลุนล์หน้าแดงก่ำ คว้ารองเท้าโยนกลับไปให้เจ้าของ และไม่พูดอะไรอีกเลย คอรัยที่นั่งอยู่บนต้นไม้เห็นชาร์ลีสตหายเหนื่อยแล้ว เขาจึงพาทุกคนออกเดินทางต่อ

เวลาผ่านไปประมาณ 1 ชั่วโมง บาร์คที่คุยว่าเดินป่าเก่งก็
เริ่มบ่นบ้าง เมื่อมันต้องเจอสภาพพื้นป่าที่ไม่ชอบสุดๆ

“ทำไมไม่พาอ้อมไปทางอื่น ข้าไม่ชอบป่าดิบชื้น”

“อย่าบ่นนำบาร์ค พวกเราต้องใช้ทางลัด จะได้ไปถึงหมู่บ้าน
ด้านล่างเร็วๆ”

คอยล์พูดตัดบท แต่เมื่อเห็นตัวประหลาดบนพื้นกำลังยกตัวสูง
ขึ้น เขาก็แหกปากร้องสุดเสียง

“ว้าก! ช่วยแล้ว”

“กรี๊ด! ทาก¹”

ชาร์ลิตต์ไม่สนใจใคร เธอรีบกระโดดขึ้นไปชี้หลังลูนส์อย่าง
รวดเร็ว

“ยายแม่ मद ทำอะไรของเธอ”

ลูนส์แผดเสียงดังลั่น เมื่อเห็นชาร์มมิงพยายามยกขาให้สูงขึ้น
จากพื้นดิน จนร่างของเขาสายโตนเอนไปมาเกือบจะล้มหัวคะมำ
ลูนส์มองทากสีดำสนิทตัวยาวประมาณ 1 คืบบนพื้น เขาพบว่าตลอด
ทั้งของตัวมีเมือกกลิ่นเหม็นๆ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของสัตว์ที่อาศัย
ในป่าดิบชื้น

หัวของมันที่ชูขึ้นสูง ทำให้ลูนส์เห็นปากเล็กๆ ของมันที่อ้ากว้าง
ออก จนเห็นเนื้อสีแดงสดด้านใน สร้างความสยดสยองไม่น้อย โดยเฉพาะ
เวลาพวกมันทำพร้อมกันทั้งฝูง

¹ ทาก หมายถึง สัตว์จำพวกปลิงแต่อยู่บนบกชนิดหนึ่ง ชอบเกาะตามต้นไม้ในป่า
เมื่อคนเดินผ่าน มันก็จะกระโดดเกาะดูดเลือด (อ้างอิงมาจากพจนานุกรมไทย)

หัวที่ส่ายไปมาคล้ายกำลังเลือกเป้าหมายโจมตี สร้างความรู้สึก
ขยาดให้เขาจนไม่กล้าขยับตัวมากนัก

“ข้ากลัวหาก อย่าปล่อยข้าลงพื้นนะ”

ชาร์ลีสอดพุดไม้ทันทับประโยค ผุ่งทากก็เริ่มติดตัวเข้ามาโอบล้อม
ทุกคนไว้ เจ้าบาร์คกลัวจนฉีราด คอฉีถึงกับออกอาการแข็ง เพราะ
ฉีของมันดันกระเด็นมาโดนเขา

“เอาใจดีลูนล์ จะหนีขึ้นต้นไม้ไหม” คอฉีถาม

“อย่าทิ้งข้าสิ ข้าปีนต้นไม้ไม่เป็น ไม่ได้หัดมาแต่เด็ก”

บาร์คกล่าวแทรกขึ้นเพราะกลัวโดนทิ้งอยู่ด้านล่างคนเดียว ลูนล์
กวาดตามองไปรอบๆ บริเวณสายหน้ากล่าวว่

“ไม่ไหวหรอกคอฉี พวกมันสามารถติดตัวขึ้นไปตามต้นไม้ได้
ด้วย”

“โอ๊ย! พวกเจ้าจะทำอะไรก็รีบทำ ข้าจะช็อกตายอยู่แล้ว”
ชาร์ลีสอดกล่าวด้วยน้ำเสียงสิ้นรวัหน้าซีดเผือด

“นี่ยายแม่ मदหยุดร้องไวยวายได้ไหม แสบแก้วหู ถ้ายังขึ้นพุด
มากอีก ข้าจะจับเจ้าโยนให้พวกมันกินซะ”

ลูนล์รำคาญจึงพุดซู่ไว้ ซึ่งมันก็ได้ผลหญิงสาวเจีบบเสียงใน
ฉีปล้น

“ข้าไม่ได้เตรียมยาป้องกันหากมาด้วยสิ มีทางเดียว พวกเรา
ต้องใช้ไฟ หากเกือบทุกสายพันธุ์จะกลัวไฟ”

คอฉีพุดขึ้น ในขณะที่ผุ่งทากเริ่มรวมตัวมากขึ้นและเข้าโอบล้อม
เหยื่อไว้ทุกด้าน จนทุกคนต้องถอยหลังไปรวมตัวกันได้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

“บาร์ค เจ้าใช้ไฟได้ลูละ”

ลูนส์กล่าวขึ้นเสียงดัง บาร์คไม่รอช้าอำปากหวังฟันไฟเต็มที่ แต่อันิจจริงเปลวไฟที่ออกมาจากปากกลับมีเพียงเล็กน้อย หรือจะบอกว่ามองแทบไม่เห็นก็ไม่ผิดนัก

“ไฟของเจ้าทำไมจะจกอย่างนี้ ข้าคิดไม่ผิดเลย ไฟของเจ้ามีไว้ไ้ยุ่งเท่านั้น”

คอลลียกล่าวขึ้นเสียงดัง สีนน้ำมิดหวังสุดๆ

“เจ้าจะให้ข้าทำยังงั้ละ มันออกมาได้แค่นี้”

บาร์คเถียง ลูนส์ตาเบิกค้าง เมื่อเห็นพวกมันติดตัวออกมาจากปากเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว จนพื้นดินกลายเป็นสีดำสนิท

“ไม่ทันแล้ว พวกเราคงต้องตายกันที่นี่แน่” ลูนส์กล่าวขึ้น สีนน้ำร้อนรน

“ไม่ละ ข้ายังไม่อยากตาย ใครก็ได้ใช้ไฟฆ่าพวกมันที”

ชาร์ลีสตร้องโวยวาย ดิ้นจนตกจากหลังของลูนส์ แถมพลาดท่ากลิ้งเข้าไปใกล้ฝูงทากอีก ชาร์ลีสตเปิดตาโพล่ง กรีดร้องเสียงดังสนั่นไปทั้งป่า

“กรีด...อย่าเข้ามาใกล้ข้านะ”

ชาร์ลีสตหลับตาสะบัดมือเราๆ ชั่วพริบตานั่นก็เกิดลูกไฟพวยพุ่งออกจากมือเธอ จน ลูนส์ คอลลีย และบาร์ค กระโดดหลบแทบไม่ทัน

“เวทไฟ!”

ลูนส์กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงตกใจ เพราะก่อนหน้านี้คอลลียเคยถามเธอแล้ว แต่หญิงสาวกลับบอกว่า เธอใช้ได้แต่เวทมนตร์สะกดผู้คนเท่านั้น

ในขณะที่ชาร์ลีสตมองมือของตัวเองอย่างเหลือเชื่อที่สามารถ

ปล่อยเวทไฟออกมาจนทำให้ป่าบริเวณนั้นไหม้เป็นหย่อมๆ ได้ แล้ว
ลูนัลก็เอ่ยขึ้นว่า

“ได้โอกาสแล้ว คอรัลย์รีบเผ่นกันเถอะ”

พุดจบลูนัลก็คว้าแขนชาร์ลียอตแล้ววิ่งหนีย้อนกลับไปที่ทางเดิม
อย่างรวดเร็ว ส่วนเจ้าบาร์คไม่ต้องบอก เพราะมันหนีเร็วอยู่แล้ว

ห่างจากป่าทากประมาณ 1 กิโลเมตร ทุกคนนั่งหอบ
หายใจด้วยความเหนื่อย ส่วนสภาพของแต่ละคนแทบดูไม่ได้ เพราะ
ต่างหกล้มลุกต้วมต้วมวิ่งฝ่าป่าโดยไม่สนใจเส้นทาง ลูนัล คอรัลย์ และบาร์ค
ได้รับบาดเจ็บและรอยขีดข่วนทั่วทั้งตัว ที่เบาหน่อยก็คงเป็นชาร์ลียอต
เพราะวิ่งอยู่หลังลูนัลเธอจึงได้รับบาดเจ็บน้อยที่สุด

“คอรัลย์ เจ้าเป็นคนนำทางที่แย่ที่สุดตั้งแต่ข้าเคยเจอมา แม้แต่
กิเลนระดับต่ำในเผ่าข้า ยังดีกว่าเจ้าหลายขุม รู้ไหมการกระทำของ
เจ้าทำให้หัวใจข้าเกือบหยุดเต้น” บาร์คกล่าวประชด

“หึ...เรื่องหัวใจของเจ้าแทบหยุดเต้น แม้เจ้าไม่ต้องบอกข้าก็รู้
เพราะสีของเจ้าเห้มนมากจนข้าต้องมีโรคที่ข้า ดังนั้นกิเลนอย่างเจ้า
ควรจะชดใช้ให้ข้ามากกว่าจะมาโทษข้า”

“ทำไมข้าต้องชดใช้ให้เจ้าด้วยคอรัลย์ ในเมื่อมันเป็นความผิด
ของเจ้าทั้งหมด”

“ไม่รู้สิ แต่กิเลนอย่างเจ้า ถ้ามีข่าวลือจนจืดรดดังออกไป
ต้นตระกูลเจ้าจะเป็นยังไงนะ”

คอรัลย์กล่าวขมขู่ บาร์คถึงกับหน้าเสียวเปลี่ยนท่าที เดินเข้าไป
เกาะขาคอรัลย์กล่าวว่า

“พี่คอลย์ที่เคาร์พ บาร์คผิดไปแล้ว อย่าเอาเรื่องนี้ไปแฉนะ”

“ก็ได้ ถือว่าเจ้าติดหนี้ข้า 1 ครั้ง เรื่องนี้จะเป็นความลับระหว่างเรา”

“คงไม่ใช่ความลับหรอก เพราะข้าก็รู้และได้ยินด้วยตัวเอง”

ชาร์ลือตพูดขึ้น บาร์คก็ยกมือเดินเข้าไปกระซิบกระซาบ สักพักชาร์ลือตก็เงียบเสียงไป เพราะเธอรู้ว่าเจ้าบาร์คมันก็กุมความลับของเธอไว้ ขึ้นมันปากโป้งก็จบเห่กันพอดี

“พวกเจ้ามีลับคมคมในอะไรกัน”

ลูนล์ถาม บาร์คจึงมองลูนล์แล้วตอบว่า

“ไม่มีอะไรหรอก แค่อัฒตอรองเล็กๆ น้อยๆ ระหว่างข้ากับชาร์มมิง”

คอลย์ปรายตามองลูนล์กล่าวว่า

“บาร์ค เจ้าไม่ตกลงกับลูนล์หน่อยหรือ เขาอาจปากโป้งไปบอกคนอื่นก็ได้ล่ะ”

“เงียบไปเลยคอลย์ ข้ามีเกียรติพอที่จะไม่เอาเรื่องน่าอายของคนอื่นไปพูดประจานหรอก”

ลูนล์กล่าวขึ้นสีหน้าเรียบเฉย บาร์คทำตาซึ้งๆ กล่าวว่า

“ถ้าข้าเป็นกิเลนสาวคงหลงรักเจ้าไปแล้วลูนล์”

“เสียใจด้วยนะ สำหรับข้าต่อให้เจ้าเป็นกิเลนสาว ข้าก็คงปฏิเสธทันที เพราะข้าไม่ชอบของแปลก แต่ถ้าเป็นคอลย์ผู้มากรักก็ว่าไปอย่าง”

“หา! อย่าพูดซุ้ยๆ ลีลูนล์ ข้าเสียหายนะ ถึงข้ามารัก แต่ก็มิอุดมการณ์”

“มีอุดมการณ์ที่ไหน เห็นจิบสาวไม่เลือกหน้าไปทั่ว” ลุนส์กล่าว
กั้วหัวเราะ

“โด่ อิจฉาข้าหรือไงลุนส์”

คอลย์พูดประซด ลุนส์มียิ้มยกนิ้วชี้ส่ายไปมากล่าวว่า

“ข้าไม่เคยอิจฉาเลย เจ้าจำได้ไหมตั้งแต่ตอนเด็กๆ เจ้าไปจิบ
สาวที่ไหนต้องเดือดร้อนมาถึงข้าทุกที”

“ฮ่าๆ ก็เจ้าเป็นเพื่อนรักของข้านี่ มันช่วยไม่ได้”

“เฮ้อ...เอาเถอะ! ข้าเถียงสู้เจ้าไม่ได้ ข้ายอมแพ้เจ้าแล้ว ตอนนี้อยู่
เจ้ารีบไปสำรวจเส้นทางเลย อยู่แถวนี้นานคงไม่เป็นผลดีต่อพวกเรา
แน่”

ลุนส์ตัดบท คอลย์เห็นเพื่อนยอมถอยก็หัวเราะฮา หลังจาก
สำรวจเส้นทางใหม่เสร็จ คอลย์ก็เริ่มนำทางอีกครั้ง โดยมีบาร์คคอย
ช่วยอีกแรง เพราะมันโดนชาร์ลือตบังคับ

การเดินทางยังเป็นอย่างทุลักทุเล เนื่องจากเป็นป่าหนา
ทึบ แคมมีต้นไม้สูงจึงไม่สามารถมองเห็นเส้นทางด้านหน้าได้ชัดเจน

“เฮ้อ! ต่อให้ข้าเป็นผู้นำทางเก่งกาจขนาดไหน ถ้ามีต้นไม้สูง
ใหญ่โหดแบบนี้ ก็เหมือนกับเดาสุ่มอยู่ดี”

คอลย์หลับตาเพื่อเปิดประสาทส่วนอื่นช่วยเหลือ ไม่ก็อดใจต่อมา
จนจนเขาก็ได้กลิ่นสาบของสัตว์ขนาดใหญ่เข้ามาปะทะจมูก

“รีบเปลี่ยนเส้นทางกันเถอะ ดูเหมือนจะมีสัตว์ใหญ่กำลังตาม
พวกเรามา”

คอลย์พูดขึ้นสีหน้าตื่นตกใจ บาร์คเชิดหน้าขึ้นสูง ขยับจมูกสุด

อากาศเข้าไปลึกๆ เพื่อพิสูจน์คำพูดของคอลลีย์

“กิเลนจุมูกด้อย่างช้า ไม่เห็นได้กลิ่นอะไรเลย เจ้าอุปาทานไปเองหรือเปล่า”

“ผู้ชำนาญป้าอย่างช้า ไม่เคยอุปาทานไปเอง”

คอลลีย์ไม่ได้สนใจบาร์ค เขากระโดดไปยังต้นไม้ที่อีกต้น เพื่อตรวจสอบทิศทางของศัตรูให้แน่นอน สักพักเขาก็เห็นพุ่มไม้เคลื่อนไหว เป็นคลื่นหลายจุด

“แถวนี้ไม่ปลอดภัยจริงๆ ด้วย รีบหนีกันเถอะ”

ลูนล์เห็นด้วยกับคำพูดของเพื่อน เขาจึงพยักหน้าส่งสัญญาณให้คอลลีย์นำทางไป คอลลีย์เลือกใช้เส้นทางวิ้งระหว่างต้นไม้แต่ละต้น ส่วนลูนล์และคนอื่นๆ ใช้วิธีวิ่งบนพื้น

“ได้ยินเสียงน้ำตกแล้ว! พวกเราจะมุ่งหน้าไปที่นั่นก่อน”

คอลลีย์บอกทุกคน ไม่กี่นาทีต่อมาธารน้ำไหลเชี่ยวกรากก็ปรากฏต่อสายตา คอลลีย์ยืนอยู่บนต้นไม้ห่างจากลำธาร 10 เมตร สีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมาทันที เมื่อเขาสัมผัสได้ถึงภัยอันตราย เจ้าบาร์คเองก็เผลอตวัดเดินถอยหลังไปจนสุดริมธารน้ำเหมือนกัน

“มีปัญหอะไรหรือคอลลีย์”

ลูนล์เงยหน้าขึ้นไปถาม เมื่อเห็นความผิดปกติของเพื่อนคู่หูอารมณ์ดี

“ดูเหมือนพวกเรากำลังจะช่วย”

คอลลีย์รีบกระโดดลงมาจากต้นไม้วิ่งเข้ามารวมกลุ่มกับเพื่อนๆ

“มันมาแล้ว! สงสัยตัวใหญ่ด้วย”

บาร์คร้องโวยวาย และวิ่งวนรอบๆ ชาร์ลลอตซึ่งกำลังตกใจเช่นกัน

เมื่อเธอพบว่าพื้นดินที่กำลังเดินอยู่สั่นร้าวกับมีแผ่นดินไหว แคลิดใจ ต่อมาร่างของช้างมีปีกขนาดใหญ่ตัวหนึ่งก็ทะยานออกจากป่า เสียง ต้นไม้หักโค่นที่ดังตามหลังมันมา บ่งบอกถึงพลังกำลังของพวกมันได้เป็นอย่างดี

“กรินทร์ปีกษา!²”

ชาร์ลีสตรองอุทาน ลูณห์หันขวับไปมองเธอด้วยความแปลกใจ

“รู้จักมันด้วยรี”

“ระวังตัวให้ดี มันเป็นสัตว์โบราณในตำนานของนครชาครเศศา ที่มีพลังกำลังมากที่สุดในช่วงพันปีก่อน ศัสตราวุธใดๆ ไม่สามารถแทงทะลุหนังมันได้ ปกติมันไม่ชอบจู่โจมใคร นอกเสียจากมีใครไปรบกวนถิ่นที่อยู่อาศัยของพวกมัน” ชาร์ลีสตรองกล่าวเสียงสั่น

“อ้าก!...ใหญ่ยักษ์ขนาดนี้จะเอาอะไรไปสู้มัน พระเจ้าช่วยบาร์คด้วย ข้ายังไม่อยากตาย คู่ก็ยังไม่มีเลย”

บาร์คกลัวจนหวั่นไหว มันวิ่งเข้าไปเกาะขาชาร์ลีสตรองไว้แน่น รวากับเป็นที่พึ่งสุดท้ายของมัน กรินทร์ปีกษาสีดำทะมึนมีปีกที่กลางหลัง กระพือปีกไม่กี่ครั้ง ร่างของพวกเขาก็แทบจะยืนไม่อยู่

“ชาร์มมิงเจ้าใช้เวทไฟได้ ช่วยหน่อยสิ” คอลย์หันไปขอร้อง

“ได้! เดียวข้าจะใช้ไฟโล่มันไปเอง”

² กรินทร์ปีกษา หมายถึง ช้างบิน มีผิวกายที่ดำสนิท ส่วนปีกและหางมีสีแดงชาด ลักษณะคล้ายนก สามารถบินได้อย่างคล่องแคล่วและรวดเร็ว กรินทร์ปีกษามีลักษณะที่ไม่ต่างจากช้างทั่วไปนัก คือมีงาคู่หนึ่งเอาไว้ใช้ในการปกป้องตัว และหักกิ่งไม้หรือพืชผัก ส่วนวงงมีไว้หยาบจับสิ่งของ ดื่มน้ำ ดมกลิ่น และทำให้เกิดเสียงร้อง (อ้างอิงมาจาก <http://www.himmapan.com>)

เมื่อชาร์ลิตตสลัดขานหลุดจากการเกาะกุมของบาร์ค เธอก็รีบวิ่งออกไปเผชิญหน้ากับกรินทร์ปึกษาตามลำพัง มือทั้งสองข้างเหวี่ยงออกไปด้านหน้าอย่างท่วงท่างดงาม ทุกคนต่างลุ้นระทึกภาวนาให้ไฟของเธอสามารถได้มันไปได้

สิบวินาทีผ่านไป ชาร์ลิตตก็วิ่งโกยแนบกลับมารวมกลุ่มอีกครั้ง ทุกคนต่างมึนงงไม่เข้าใจจุดประสงค์ของเธอแม้แต่บ่อย

“กลับมาทำไมอะ” คอรัลถาม

“ข้า... เพิ่งนึกได้ว่ายังไม่รู้วิธีเรียกไฟออกมา”

“โอ! ยายแม่ मदตติงต้องปัญญาอ่อน ใช้ไม่เป็นแต่ดันอยากโชว์ทุกคนข้าจะเปิดทางหนึ่ให้เอง ขอให้งัดเต็มฝีเท้านะ”

ลูนัลกล่าวจบ เขาก็วิ่งออกไปเผชิญหน้ากับกรินทร์ปึกษา ชาร์ลิตตคิดจะวิ่งตามไปช่วย แต่คอรัลรีบดึงมือไว้กล่าวว่า

“พวกเราไปช่วยก็ไม่มีประโยชน์หรอก ในทางกลับกันจะเป็นภาระของลูนัลเปล่าๆ”

สิ้นคำพูดของคอรัล จังหวะขนาดใหญ่ก็ฟาดปะทะกับโล่เหล็กของลูนัลดังสนั่นหวั่นไหว ลูนัลเกร็งกำลังแขนขาทั้งสองข้างตั้งรับเต็มที่

ตูม! ตูม! เสียงฟาดซ้ำดังต๊ตๆ หลายครั้ง

“คอรัลไปได้แล้ว ข้าคงทนรับแรงปะทะพวกมันได้อีกไม่นาน”

ลูนัลร้องตะโกนบอก คอรัลก็ดพ่นกระซอกแขนชาร์ลิตตวิ่งหนีไปอีกทาง โดยมีบาร์ควิ่งตามหลังไปอย่างลนลาน

ตูม! ตูม! “โอ๊ย...”

ลูนัลลั่น เมื่อไม่สามารถทนการโจมตีหลายๆ ครั้งติดกันได้ สุดท้ายร่างโดนแรงกระแทกปลิวกระเด็นลอยไปในอากาศไกลหลายเมตร

ตูม! ร่างของลูนัลตกลงไปในธารน้ำและถูกพัดหายไปอย่างรวดเร็ว กรินทร์ปักขาส่งเรียกกุ๊ร้องประกาศชัยชนะดังไปทั่วทั้งป่า รวากับมันแค่นและชิงชังมนุษย์มาก

คอลย์นำทุกคนวิ่งหนีลึกเข้าไปในป่าโดยไม่รู้จุดหมาย ชาร์ลลอตพะวักพะวนมองกลับไปด้านหลังหลายครั้ง เผื่อจะเห็นใครบางคนวิ่งตามมา แต่...ไม่มีเลย

“คอลย์ พวกเราย้อนกลับไปหาลูนัลดีไหม” ชาร์ลลอตถาม สีหน้าเป็นกังวล

“ถ้าจะกลับไป พวกเราอาจจะต้องโดนกระต๊อบตายนะ คิดถึงร่างของตัวเองจมดินแล้วมันสยของพิลึก”

บาร์คกล่าวด้วยสีหน้าหวาดเสียว สำหรับมันไม่เคยเจอสัตว์อะไรตัวใหญ่ขนาดนี้มาก่อน แม้แต่กริฟฟินที่คิดว่าตัวใหญ่แล้ว ยังเล็กกว่ากรินทร์ปักขาหลายเท่า

“เราจะรอลูนัลที่นี่ เดียวข้าจะส่งสัญญาณให้เขาได้รับรู้ ถ้าเขาเห็นคงจะตามมาภายในครึ่งชั่วโมง”

คอลย์กล่าวจบ เขาก็รีบรวบรวมกิ่งไม้แห้งมาก่อไฟ เพื่อสร้างสัญญาณควันบอกตำแหน่ง ความจริงคอลย์ไม่ต้องการใช้วิธีนี้ เพราะอาจจะถูกศัตรูกลุ่มอื่นบุกโจมตีได้ แต่ในเมื่อไม่มีทางเลือกก็ต้องเสี่ยงดวงดู

ครึ่งชั่วโมงต่อมายังคงไร้เงาของลูนัล ชาร์ลลอตเริ่มกระสับกระส่ายนั่งไม่ติด หัวใจเธอเต้นแรงราวกับมันจะทะลุออกมาจากหน้าอก

เพราะกลัวลูนส์จะได้รับอันตราย คอเลียเห็นชาร์ลิตต์เดินผ่านหน้าเขา
หลายรอบจึงกล่าวว่า

“ชอบลูนส์มากหรือ เจ้าหญิง”

ชาร์ลิตต์ในคราบชาร์มมิงตกใจหยุดชะงักทำหน้าขึ้นสีแดงระเรื่อ

“ข้าไม่ได้ชอบหมอนั้น เจ้าอย่าทักท้อเองนะ คนอย่างเขา
ชาติฉันไม่มีวันได้เห็นเขาอ่อนข้าหรอก” ชาร์ลิตต์แผดเสียงใส่

“แล้วทำไมเจ้าหญิงต้องเดินไปเดินมาด้วยละ ข้าเวียนหัวนะ”

“เอ่อ...ข้า...ข้าเบื่อ เจ้าไม่เป็นบ้างหรือไง”

ชาร์ลิตต์ตอบตะกุกตะกักเพราะหาเหตุผลไม่ได้ คอเลียอมยิ้ม
เล็กน้อยกล่าวว่า

“ข้าไม่เห็นैयाหรือก แต่ถ้าข้ามีหวานใจสักคน คงเป็นเหมือน
อย่างท่าน”

“หุบปากเน่าๆ ของเจ้าเดี๋ยวนี้คอเลีย ข้าจะบอกให้ชัดๆ อีกครั้ง
ข้ากับลูนส์เป็นเพื่อนร่วมงานห่างๆ กันเท่านั้น อีกอย่าง...เจ้ากรุณา
เรียกข้าว่า...ชาร์มมิง”

ชาร์ลิตต์ตบตบด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง คอเลียเห็นแววตาจริงจัง
ของเธอ เขาจึงเงียบเสียงไป

เวลาผ่านไปครึ่งชั่วโมงกว่าก็ไม่มีแววของลูนส์ทำให้ทุกคน
มีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด เจ้าบารด์ถอนหายใจครั้งที่ 10
ก่อนจะตัดสินใจกล่าวว่า

“พวกเราจะไปไหนต่อดี ไม่มีลูนส์สักคนข้ากลัวยังไม่รู้”

ชาร์ลิตต์สุดหายใจลึกๆ สุดท้ายจึงเลือกหนทางที่เธอคิดว่า

ดีที่สุด

“ข้าคิดว่าพวกเราควรจะกลับไปดูลูนส์ เพราะถ้าเขาไป พวกเราคงกลับนครซาเครสต้าไม่ได้ และภารกิจทั้งหมดก็คงล้มเหลวตามไปด้วย”

คอลย์เกาศีระและลูกขึ้นยืน เขาเองก็ยังนึกไม่ออก ด้วยภูมิประเทศรอบตัวมีแต่ป่าหนาทึบ ถ้าลูนส์พลัดหลงไปทางอื่นจะหากันเจอกันได้อย่างไร ดังนั้นทางที่ดีควรทำตามที่ชาร์ลือตบอก

“ทุกคน! มีบางอย่างกำลังมุ่งหน้ามาทางพวกเรา”

บาร์คร้องโวยวาย เมื่อมันเห็นพุ่มไม้ขนาดใหญ่โยกไหว

“พวกเรารวมกลุ่มกันไว้ จะได้ปลอดภัย”

คอลย์ไม่รอช้า รีบดึงธนูออกมาถือไว้อย่างรวดเร็ว ส่วนชาร์ลือตก็เลือกใช้ดาบเซเบอร์ประจำตัว มีแต่เจ้าบาร์ครัดเดียว ที่นั่งใช้ขาหน้าปิดตาทั้งสองข้างไม่กล้าดู

“บาร์ค! เจ้ามัน... ใช้ขนของได้อย่างเดียวจริงๆ”

คอลย์บนอุบ ก่อนจะตั้งสติรับมือศัตรูที่ยังไม่เห็นโฉมหน้า สายลมพัดหอบกลิ่นสาบเหม็นคาวคลุ้งเข้ามากระทบจมูกทุกคน คอลย์ล่ำคอแห่งผากขนแขนลุกตั้งชัน ชั่วพริบตาร่างใหญ่โตสี่เหลี่ยมทองมีแถบดำคาดตามลำตัวขนาด 3 เมตร ก็ก้าวออกมาจากพุ่มไม้ มันไม่ได้มาตัวเดียว แต่มาเป็นฝูงใหญ่

“พยัคฆ์!”

ชาร์ลือตเปล่งเสียงออกมาดังลั่น ทุกคนหันหน้ามามองเธอเป็นตาเดียว

“มันคือตัวอะไร ข้าไม่เคยเห็นเลย”

คอลล์ถาม ชาร์ลส์อดตขยับร่างถอยหลังพร้อมกับอธิบายว่า

“พยัคฆ์เป็นสัตว์ในตำนานเช่นเดียวกับกรินท์ร็อกซ์ แต่ความดุร้ายของมันเหนือกว่าเยอะ เพราะพวกมันกินเนื้อเป็นอาหาร”

“เฮ้ย...เกิดอะไรขึ้นเนี่ย”

คอลล์ร้องโวยวายดวงตาเบิกโพลงด้วยความตกใจ เมื่อเห็นพยัคฆ์หลายตัวเริ่มแปลงร่างจนมีรูปร่างหน้าตาเหมือนพวกเขาทุกกระเปียดนี้

“ไม่น่าเชื่อ...พวกมันไม่ใช่พยัคฆ์แต่เป็น...สาธแปลง!”

ชาร์ลส์อดตกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น ขนแขนลุกตั้งชัน คอลล์ไม่สนใจอะไรแล้ว เขารีบปล่อยลูกธนูเข้าโจมตีก่อนเพื่อชิงความได้เปรียบ แต่สาธแปลงกลับมีความเร็วเหนือมนุษย์ ชั่วพริบตามันก็เคลื่อนไหวหายไป ทำให้ลูกธนูของคอลล์พลาดเป้าหมายทุกดอก

“คอลล์ ด้านบน!”

บาร์ครื่องเตือน คอลล์รีบควงคันธนู ฟาดใส่ร่างสาธแปลงที่กระโจนลงมาโจมตีจากด้านบนสุดแรง

ผัวะ!

โครม! เสียงร่างสาธแปลงกระแทกกับต้นไม้ดังสนั่น มันลุกขึ้น

³ พยัคฆ์ หมายถึง เสือ เป็นชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมในวงศ์ Felidae ซึ่งเป็นวงศ์เดียวกับแมว แต่ตัวใหญ่กว่า เป็นสัตว์กินเนื้อ หากินเวลากลางคืน มีหลายชนิด (อ้างอิงมาจาก <http://th.w3dictionary.org>)

⁴ สาธแปลง หมายถึง สัตว์ที่มีกายเป็นสีเหลือง และมีเท้าเป็นแบบกรงเล็บ คำโบราณไทยให้ความหมายคำว่า ‘สาธ’ ไว้หลายแบบ บ้างก็แปลว่าเสือ หรือ ช้าง แต่ในนิยาย Alarmery ได้แต่งแต้มจินตนาการให้มันกลายร่างเป็นมนุษย์ได้

มาตั้งหลักผู้คนที่ คอรัลถึงกับอึ้ง ต้องตัดสินใจเปลี่ยนอาวุธจากคันธนู มาเป็นมิดสัน และฉวยโอกาสสะบัดมือขว้างมิดสันเข้าโจมตีเสาประพวง ที่กลายเป็นชาร์ลิตต์ตัวหนึ่ง

แก๊ง! มิดสันไม่สามารถทำร้ายพวกมันได้เลย ทันทีที่มิดสัน คมกริบปะทะกับร่างเสาประพวง มันก็กระเด็นกลับออกมาคล้ายกับ มีเกราะเหล็กห่อหุ้มร่างกายพวกมันไว้

“เสาประพวงแข็งแกร่งจริงๆ พวกเรารู้มันไม่ได้แน่ ทางเดียวที่จะ รอดคือหนี”

“เจ้าจะหนีไปไหนคอรัล ในเมื่อรอบตัวพวกเรามีแต่ป่า”
ชาร์ลิตต์ถาม

“มีทางสิ ด้านข้างเธอมีพุ่มไม้ พุ่งตัวเข้าไปในนั้น มันสามารถ ทะลุไปยังธารน้ำตกได้”

คอรัลพูดยังไม่ทันจบประโยค ชาร์ลิตต์ก็พุ่งร่างหายเข้าไปใน พุ่มไม้ ตามด้วยเจ้าบาร์ค โดยปล่อยให้คอรัลยืนจ้องอยู่กับที่

“บ้าจริง! ยังไม่ได้อธิบายเลย เป็นอะไรเข้าไม่รู้ด้วยนะ”

คอรัลบ่นอุบ เขารีบหยิบมิดสัน 4 เล่ม สะบัดขว้างเข้าโจมตี เสาประพวงที่พุ่งร่างเข้ามาโจมตีเขาฝูงใหญ่ เมื่อเสาประพวงชะงัก คอรัล ก็รีบพุ่งร่างเข้าพุ่มไม้ตามเพื่อนๆ ไป

สวบ! สวบ! ร่างของชาร์ลิตต์และบาร์ควิ่งทะลุออกมาจากพุ่มไม้ ที่ทอดยาวเกือบ 200 เมตรก่อนคอรัล ทั้งสองหน้าซีดเผือด เมื่อเท้าเหยียบอากาศแทนที่จะเป็นพื้นดิน

“กรี๊ด!...ธารน้ำตกนี่”

ชาร์ลิตต์ร้องลั่น เมื่อร่างของเธอและบาร์คร่วงหล่นลงไปยัง

ธารน้ำตกเบื้องล่างที่สูงหลายสิบเมตร กว่าคอหอยจะวิ่งมาถึงปลายทาง เพื่อบอกความจริงทัน มันก็สายเสียแล้ว

ตูม! ตูม! เสียงร่างของชาร์ลิตและบาร์คกระแทกน้ำดังสนั่น

“เวอร์รรม...สาบแปร่งไล่ตามมาแล้ว นี่คงเป็นทางเลือกสุดท้ายสินะ”

คอหอยตัดสินใจกระโดดตามลงไปอีกคน เพราะเขาเองก็ถอยไม่ได้ อย่างน้อยถ้าโชคดีถูกกระแสน้ำพัดพาลงไปยังเชิงเขาด้านล่าง โอกาสรอดก็คงมีสูงขึ้น

ตูม! เสียงน้ำแตกกระจาย พร้อมกับร่างของคอหอยที่ถูกพัดหายไปอย่างรวดเร็ว เหล่าสาบแปร่งได้แต่ยืนดูอยู่เหนือชั้นน้ำตกด้านบน แต่ไม่กล้ากระโดดตามลงไป

2

ความจำที่บาดหาย

หมู่บ้านแกรนด์ฮาวาส⁵

บนชั้น 2 ของบ้านที่สร้างด้วยดินสีแดงทั้งหลัง ลูณลี่ตื่นขึ้นมาบนเตียงนอนนุ่มๆ สีขาว บริเวณข้างเตียงมีเด็กหญิงตัวน้อยกำลังตะโกนพูดอะไรบางอย่างที่เขาได้ยินไม่ชัด สักพักก็มีหญิงสาวพร้อมกับชายร่างใหญ่ไถ่หนวดยาวเดินเข้ามาในห้อง

“เจ้าพี่นแล้วหรือ”

ลูณลี่ไม่ตอบ เขาทำหน้ามึนงง และยันตัวลุกขึ้นนั่ง

“พี่ชายชื่ออะไร” เด็กหญิงตัวน้อยผมสีน้ำตาล และมัดผมเปีย

⁵ Gandharvas หมายถึง คนธรรพ์ หรือชาวสวรรค์พวกหนึ่ง เป็นบริวารทำธุระตรู มีความชำนาญในวิชาดนตรีและขับร้อง ในนิยาย Alarmery ไม่ได้อ้างเป็นชาวสวรรค์ เพียงแต่นำมาตั้งเป็นชื่อหมู่บ้านเท่านั้น

ไว้ด้านหลังตาม

“ข้าชื่อ...ข้าจำไม่ได้”

ลุนล์ยกมือขึ้นกุมศีรษะที่มีผ้าขาวพันไว้หลายชั้น เขาพยายามนึกชื่อตัวเองเท่าไรก็นึกไม่ออก ข้ายังมีอาการปวดหัวอย่างรุนแรงขึ้นมาด้วย

“เจ้าคงความจำเสื่อมชั่วคราว ไว้พักผ่อนอีกสักกระยะความจำเจ้าคงกลับมาเอง”

ชายร่างใหญ่ไว้หนวดยาวกล่าวด้วยน้ำเสียงเมตตา หลังจากลุนล์ตื่นร่างลงนอน เขาก็ผล็อยหลับไปอีกครั้ง

“ท่านพ่อ เรารับคนแปลกหน้ามาไว้ในบ้านมันจะดีหรือคะ”

หญิงสาวใบหน้าขาวหมดแดงดงาม ดวงตาสีดำ ผมสีน้ำตาลยาวประบ่า ถามผู้เป็นบิดา

“ดูจากท่าทางและการแต่งตัวของเขาคงไม่ใช่พวกไม่ดี ไว้เขาฟื้นขึ้นมาเดินเองได้เมื่อไหร่ พวกเราค่อยพาเขาไปหาหัวหน้าหมู่บ้าน”

บิดาหญิงสาวตอบ ก่อนจะเดินออกไปจากห้อง แต่เขาก็กังไม่ลืมที่จะกำชับให้ลูกสาวทั้งสองช่วยดูแลชายหนุ่มคนนี้อย่างใกล้ชิด

ในขณะที่ลุนล์ความจำเสื่อม บาร์คที่สลบไสลก็ถูกพันธนาการขาทั้ง 4 ข้างและกำลังถูกหามด้วยไม้คานเข้าไปในหมู่บ้านแห่งนี้

“อาหารเลี้ยงชีพวันนี้ไม่ตัวเล็กไปหน่อยหรือ กิส” ชายผิวดำใส่หมวกฟางถามขึ้น

“ในสภาวะสงครามและอาหารขาดแคลน ได้มาแค่นี้ก็บุญแล้วละครับพี่เลโอ ตอนแรกก็คิดจะไปล่าในป่าไกลๆ แต่เพราะสางแปร่งมัน

อาละวาดหนัก จึงเปลี่ยนใจพาเพื่อนๆ ไปล่าแถวริมธารน้ำแทน”

เด็กหนุ่มวัย 15 กล่าวยิ้มๆ ชายผิวดำยืนมองบาร์คและยื่นมือออกมาลูบตามลำตัวของมันอย่างสงสย โดยเฉพาะบริเวณสร้อยใบราณบนแผงคอ

“ใส่สร้อยอัญมณีด้วย เป็นพวกสัตว์เลี้ยงของชนชั้นสูงหรือเปล่านะกิส...ว่าแต่...มันตัวอะไรเนี่ย ข้ารู้สึกคุ้นๆ หน้าของมันพิกล คล้ายคล้ายคลบลาคะเคยเห็นมันที่ไหนมาก่อน เพียงแต่ข้ายังนึกไม่ออก...เอ่อ...กิส...เจ้าจับมันมาได้ยังไง”

“ข้าเห็นมันนอนสลบอยู่ริมลำธารก็เลยจับมันกลับมา ส่วนอัญมณีที่ติดอยู่บนคอของมัน ข้าพยายามดึงมันออกแล้ว แต่ไม่สำเร็จ” กิสบอกกล่าวตามความจริง

“กิส...เอามันไปขังไว้ในกรงก่อน แต่อย่าเพิ่งไปทำอะไรมันนะ ข้ามีलगสังหรณ์แปลกๆ”

เลโอกล่าวจบ เขาก็เดินแยกไปยังที่พักท่านผู้เฒ่าสูงสุด ส่วนกิสก็ปฏิบัติตามคำสั่งของพี่ชาย นำบาร์คไปขังไว้ในโรงฆ่าสัตว์แบบพิเศษที่สร้างโดยภูมิปัญญาของชาวฮันเตอร์ โดยที่ไม่แยกชิ้นส่วนตามความตั้งใจเดิม

เหนือยอดเขาสีทอง ราชนิผู้ครองนครอมฤตกำลังใช้ฝ่ามือสัมผัสใบหน้าของชาร์ลิตที่นอนสลบไสลอย่างแผ่วเบา รอบเตียงของเธอรายล้อมด้วยบริวารหญิงรับใช้ 10 กว่านาง

“พวกเจ้าดูแลนางให้ดี และห้ามมิให้คนนอกเข้ามา ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากข้า”

“เพคะ”

หญิงรับใช้ตอบรับด้วยน้ำเสียงนอบน้อมยำเกรง ดวงตาสีทองกวาดมองซาร์ลิตอีกครั้ง ก่อนจะตัดสินใจเดินออกไปจากห้องบรรทม ราชครูชุดดำที่ยืนคอยอยู่หน้าห้องรีบคุกเข่าลงทำความเคารพ

“ขอกราบทูลท่านราชินี ความเดือดร้อนด้านอาหารเริ่มแพร่กระจายไปยังทุกคนในหมู่บ้านแล้ว”

“อืม...แสดงว่าอีกไม่นานสงครามแย่งชิงอาหารคงต้องอุบัติขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้”

ราชินีผู้มีพระสิริโฉมงดงามที่สุดในนครอมฤตกล่าวน้ำเสียงหวานใสรวากับศุริยางคทิพย์ ราชครูเงยหน้ามองราชินีผู้สูงศักดิ์อย่างเคารพบูชากล่าวว่า

“ท่านราชินีมีพระกระแสรับสั่งให้กระหม่อมไปทำงานเพิ่มเติมไหมพะย่ะค่ะ”

“ไม่มีหรอกท่านราชครู ที่ท่านทำมาก็ดีอยู่แล้ว ท่านกลับไปพักผ่อนเถาะ เพราะอีกไม่นานคงมีงานให้ท่านต้องไปสะสางอีกมากมาย”

“รับบัญชาพะย่ะค่ะ”

ราชครูสวมชุดดำกล่าวจบ เขาก็ลุกขึ้นย่างเท้าถอยหลัง เมื่อได้ระยะ 5 เมตร จึงหมุนตัวและเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

ณ ปาโบราณที่มีต้นไม้ประหลาดไม่คั่นตา เมื่อคอลย์ฟื้น
จากอาการสลบ เขาก็ลากสังขารขึ้นมาบนฝั่ง โชคดีได้ผลไม้ริมชายป่าช่วยประทังความหิว จึงทำให้เขามีกำลังวังชาขึ้น คอลย์ตัดสินใจเดินลึกเข้าไปในป่า แต่ก็ไม่ลืมทำสัญลักษณ์ไว้ตลอดเส้นทาง เพื่อป้องกัน

หลงป่า

“ไม่มีใครเห็นข้า...ไม่มีใครตามหาข้า อัครินที่ท่านบอกไม่มีจริง
หรืออีกไม่นานข้าคงต้องตายที่นี่”

เสียงพูดแผ่วเบา ดังอยู่ห่างออกไปไม่ไกล คอลัยเงี้ยวหึ่ง เมื่อ
พบที่มาของเสียง เขาก็รีบก้าวเท้าแหวกพุ่มไม้ตรงเข้าไปหาอย่างดีใจ
แต่แทนที่เขาจะพบหมู่บ้านกลับพบหญิงสาวร่างเล็กเจ้าของเส้นผม
สีน้ำตาลอ่อนซึ่งกำลังคุยอยู่กับเจ้านกน้อยบนโขดหินใกล้บึงน้ำแทน
ภาพหญิงสาวคนนั้นที่ร่างกายเปลือยเปล่าทำให้คอลัยถึงกับยั้ง
ตกอยู่ในภวังค์

“นางฟ้า!”

คอลัยกล่าวขึ้นราวกับคนละเมอ หญิงสาวจึงหันขวับมามองเขา
ดวงตาสีทองเบิกกว้างอย่างแปลกใจพร้อมกับถามขึ้นว่า

“เจ้ามองเห็นข้าหรือ”

“อืม! เต็มสองตาเลย และขึ้นเจ้ายังไม่ยอมใส่เสื้อผ้า ข้าอาจจะ
ตายได้”

คอลัยตอบน้ำเสียงแผ่วเบา ดวงตาเหม่อลอย บริเวณจมูกเริ่ม
มีเลือดกำเดาไหลออกมาอย่างช้าๆ

“...กรีด”

หญิงสาวกรีดร้องดังลั่นป่า เธอรีบกระโดดลงไปในน้ำ แต่แปลก
ที่น้ำกลับยังนิ่งสงบเสียบเช่นเดิม ไม่มีแรงกระเพื่อมแม้แต่หยด

“เจ้าคนบ้า...ยืนมองอยู่ได้หันหน้าไปเดี๋ยวนี้เลย”

หญิงสาวร้องตะโกนขึ้นมาบนฝั่ง คอลัยเมื่อได้สติจึงรีบหันหน้าหนี
แต่ภาพหญิงสาวเปลือยร่างยังคงค้างในหัวไม่จาง

“เจ้าหันมาได้แล้ว”

คอลย์ลึงเล็ดลักพัก จึงตัดสินใจหันกลับไปมองเธอซึ่งเวลานี้อยู่ในชุดคลุมสีขาวโผล่ออกมาแต่ศีรษะ ส่วนอื่นของร่างกายปกปิดไว้อย่างมิดชิด

“เจ้าเห็นร่างเปลือยข้าแล้ว ต้องรับผิดชอบนะ”

หญิงสาวกล่าวขึ้นเบาๆ คอลย์ถึงกับอ้าปากค้างหน้าขึ้นสีแดงก่ำ ชั่วพริบตาร่างของเขาก็ถูกหญิงสาวแปลกหน้าโอบเข้ากอด

“ในที่สุดข้าก็สมหวัง”

หญิงสาวร้องไห้โฮ รวากับเธอทนอัดอั้นมานานแสนนาน คอลย์ได้แต่ยืนนิ่งๆ มือทั้งสองข้างค่อยๆ โอบกอดเธอไว้หลวมๆ แม้คอลย์จะไม่รู้ต้นสายปลายเหตุที่ทำให้เธอร้องไห้ แต่ก็รู้สึกว่ หากมีอะไรที่เขาพอจะช่วยได้ก็อยากจะช่วย

เมื่อตั้งสติได้ เธอจึงรีบดันร่างของคอลย์ออกห่างด้วยความเขินอาย คอลย์เมื่อหาที่นั่งได้แล้ว เขาก็ถามขึ้นว่า

“เจ้าชื่ออะไร ทำไมถึงเรียกข้าเป็นอัศวิน”

“ข้าคือเจ้าหญิงนี่นา ผู้ครองนครอมฤต ที่ท่านเห็นเป็นเพียงกายทิพย์ของข้า ก่อนที่ราชครูประจำราชวงศ์จะสิ้นใจ ท่านได้บอกว่าข้ามีเคราะห์ชะตาเป็นตายเท่ากัน แต่จะกอบกู้ราชวงศ์ได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับอัศวินเท่านั้น”

“เดี๋ยวกู เมื่อก็เจ้าบอกเป็นกายทิพย์ หมายถึงอะไร”

“สำหรับข้า หมายถึงวิญญาณที่ออกจากร่าง แต่ไม่สามารถกลับร่างได้ทั้งๆ ที่ยังไม่ตาย”

“หา! เจ้าเป็นผี...เดี๋ยวลี แล้วทำไมข้าถึงสัมผัสและเห็นร่างเจ้า

ได้”

“เพราะเจ้าเป็นอัศวินของข้าไ้ ภายใต้อาณาจักรแห่งนี้ นอกจากเจ้าและหมู่สรรพสัตว์ในป่า ก็ไม่มีผู้ใดเห็นข้า”

คอลัยสายหน้า ยังไม่เข้าใจสิ่งที่นี่นาอธิบายให้เขาฟังอยู่ดี

“ยิ่งพูดยิ่งงง เจ้าช่วยอธิบายตั้งแต่เริ่มต้นได้ไหม เออ...ตั้งแต่กายทิพย์เจ้าออกจากร่างมาอยู่ป่าแห่งนี้ก็ได้”

นี่นายัมเศร้า ทอดสายตามองไปในบึงน้ำเพื่อระลึกถึงความหลังที่ผ่านมา

“เมื่อ 3 ปีก่อน นครอมฤตอยู่กันอย่างสงบสุข ผู้ปกครองนครคือราชินีเทซซา และเนื่องจากพระองค์ได้เข้าสู่วัยชรา จึงมีพระกระแสรับสั่งกำหนดเลือกรัชทายาทจากหญิงสาวในนครอมฤตขึ้น ผู้ที่ได้รับเลือกคือข้า หลังจากนั้นราชินีเทซซาก็เริ่มฝึกฝนข้า ทั้งทางด้านปรัชญาการเมือง รวมถึงพลังเวท เพื่อให้ข้าได้เป็นราชินีที่สมบูรณ์แบบ แต่แล้วก็เกิดเรื่องน่าเศร้าขึ้น...” สีหน้าของนี่นาหมองลงก่อนเล่าต่อว่า

“หลังจากที่ข้าเข้ามาเป็นทายาทได้ประมาณ 1 เดือน ราชินีเทซซาก็สิ้นพระชนม์อย่างกะทันหัน นางสนองพระโอษฐ์ผู้มีอาคมเวทแก่กล้าชื่อ ‘มิซึส’ จึงฉวยโอกาสที่ข้านอนหลับเพราะฤทธิ์ยา ใช้คัมภีร์มหาเวทต้องห้ามร้ายแรงนามว่า ยัมร่างถอดวิญญาณ เข้าสิงสู่ร่างข้ากว่าข้าจะทันรู้ตัว ทุกอย่างก็สลายไปเสียแล้ว ข้าผิดเองที่ประมาท ศัตรูทั้งๆ ที่ราชครูเฒ่าผู้จงรักภักดีต่อราชินีเทซซา กล่าวเตือนข้าหลายครั้ง รวมถึงให้อ่านบันทึกแปลกๆ ก่อนจะสิ้นใจตายตามราชินีเทซซาไปในเวลาไล่เลี่ยกัน แต่ข้ากลับไม่เฉลียวใจถึงภัยอันตรายใกล้ตัวเลย”

“หมายความว่าคนที่ยืมร่างเจ้าคือนางสนองโอบะจู๊สินะ แต่... ร่างของนางไปอยู่ไหนเสียล่ะ” คอเลียถามอย่างสนใจ

“ร่างของนางอยู่ในห้องลับ ภายในห้องนอนของข้าเอง และตลอด 2 ปี 11 เดือน 10 วันมานี้ข้าได้ใช้ร่างกายทิพย์ตระเวนไปทุกหมู่บ้านในนครอมฤต เพื่อดูความเปลี่ยนแปลงหลังจากนางขึ้นปกครองแทนข้า จึงได้รับรู้ถึงความอดอยากที่เกิดขึ้นอย่างช้าๆ ด้วยเล่ห์กลทางมนตรา ในหมู่บ้านที่เป็นเป้าหมายของนาง”

“นางต้องการอะไร นอกจากใช้ร่างเจ้าครอบครองบัลลังก์ราชินี”

“สิ่งที่นางต้องการคือข้าวทิพย์ เวลานี้สถิตอยู่ในถ้ำใกล้กับหมู่บ้านแกรนด์ฮาวาส เหตุที่นางต้องการได้มันมา เพราะการจะครอบครองร่างข้าอย่างสมบูรณ์ ต้องกินของวิเศษเช่นข้าวทิพย์ มนตราจากคัมภีร์ยืมร่างถอดวิญญาณจึงจะสมบูรณ์”

“ไม่เข้าใจอยู่ดี นางเป็นถึงราชินี แค่ออกคำสั่งคำเดียว ชี้อำนาจหัวหน้าหมู่บ้านจะนำข้าวทิพย์ไปถวาย”

“เป็นไปได้หรอก เพราะถ้าที่เป็นที่สถิตของข้าวทิพย์มีมหาเวพระดับสูงฉีกป้องกันคนบุกรุกไว้ คนทั่วไปไม่สามารถเข้าไปในถ้ำได้ นอกจากข้าผู้รู้มนตราคลายผนึกเท่านั้น”

“ในเมื่อไม่มีใครเข้าไปได้ นางต้องการอะไรถึงต้องใช้เล่ห์สร้างความอดอยากให้แก่หมู่บ้านทั้งสองด้วย ข้าไม่เห็นประโยชน์จากการกระทำครั้งนี้เลย”

“เพราะมีเงื่อนไขการคลายผนึกถ้ำสถิตข้าวทิพย์อีกทางซ่อนอยู่นะสิ” นี่น่าตอบน้ำเสียงเศร้าๆ

“ทางไหนหรือ บอกข้าได้ไหม”

“ได้สิ! ใช้จิตวิญญาณที่โกรธแค้น รวมถึงเลือดผู้กล้าหนึ่งพันคน หลังโลหิต ณ หมู่บ้านแกรนด์ฮาวาสที่เป็นศูนย์กลางพลังเวทของถ้า ผนึกจึงจะคลายออก”

“นี่นางวางแผนจะฆ่าล้างหมู่บ้านเลยหรือ” คอรัลถึงกับทำหน้าตกใจ และกล่าวด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก

“ถูกต้อง! ตอนนี้อยู่เวลาของข้าและนางเหลือไม่มากแล้ว ถ้านางทำไม่สำเร็จ อีก 20 วันข้างหน้า ข้าและนางจะต้องดับสูญ ดังนั้นนางคงเร่งให้เกิดสงครามในเร็ววันนี้แน่นอน”

นี่นาอธิบายต่อ คอรัลนั่งคิดสักพักจึงถามขึ้นว่า

“หมู่บ้านในนครอมฤตไม่ได้มีแค่หมู่บ้านเดียว ทำไมคนในหมู่บ้านทั้ง 2 แห่ง ถึงไม่ไปซื้ออาหารมาจากหมู่บ้านอื่นๆ เพื่อประทังความอดอยากล่ะ”

“เพราะนางใช้เล่ห์มนตราสร้างสัตว์เวทสาปแปร่งจำนวนมากขึ้นมา และส่งไปปิดสกัดทางเชื่อมต่อไปยังหมู่บ้านอื่นๆ ทุกแห่ง สุดท้ายจึงไม่มีใครกล้าใช้เส้นทางเหล่านั้น ส่วนหมู่บ้านเป้าหมายที่จะทำลายนางก็ใช้คนของนางแอบไปทำลายแหล่งอาหารทุกอย่าง แม้แต่สัตว์ในป่าที่พอจะกินได้ก็แทบจะไม่มีเหลือแล้ว”

“ปลาโง! ในเมื่อมีแม่น้ำไหลผ่าน ทำไมทุกคนไม่กินปลากันล่ะ”

“ในแม่น้ำของทั้งสองหมู่บ้านไม่มีปลาหรอกเพราะนางได้ใช้เวทไล่ปลาและสัตว์น้ำอื่นๆ ไปจนหมดแล้ว”

“โห! ยายนี้นางมารั้ดๆ เลย” คอรัลกล่าวขึ้นเสียงดัง ก่อนจะนึกอะไรขึ้นมาได้

“เดี๋ยวลี ป่าแห่งนี้เต็มไปด้วยผลไม้ ทำไมทุกคนถึงไม่มาเก็บ

ที่นั่นละ”

“จะเข้ามาได้ยังไง ในเมื่อนอกป่าแห่งนี้มีแต่แสงแปรงเต็มไปหมด ส่วนที่มันเข้ามาในป่าแห่งนี้ไม่ได้ เพราะข้าได้ร่ายเวทอำพรางเอาไว้”

คอลล์ดูจะตกใจเล็กน้อย เมื่อรู้ว่ากายทิพย์ก็ใช้เวทมนตร์ได้ด้วย

“เจ้าสามารถใช้เวทมนตร์ได้อย่างอิสระเลยหรือ”

“ไม่หรอก กายทิพย์ของข้าใช้ได้แต่เฉพาะเวทมนตร์ระดับต่ำ เช่นกำบังกาย อารมณ์ดั่งใจ สำเนียงสัตว์ เป็นต้น”

“อืม! ถ้าใช้เวทอำพรางกาย เจ้าก็พาข้าออกไปจากที่นี่ได้สินะ”

นี่น่าไม่ตอบ เธอพยักหน้าช้าๆ และเดินเข้ามานั่งลงต่อหน้าคอลล์ เธอจ้องหน้าเขาเป็นเวลานานก่อนจะกล่าวขึ้นน้ำเสียงแผ่วเบาว่า

“เจ้ายินดีจะช่วยเหลือข้าหรือไม่”

คอลล์โดนหญิงสาวจ้องตานานๆ เขาก็เกิดความอายขึ้นมาเหมือนกัน ชายหนุ่มแก้มแดงส่ายตามองไปทางอื่นแล้วกล่าวว่า

“เจ้าขอรับรองขนาดนี้ ข้าจะปฏิเสธเจ้าได้ยังไง”

โครม! ร่างของคอลล์หงายหลังลงไปนอนบนพื้น โดยมีกายทิพย์ของเจ้าหญิงแห่งนครอมฤตคร่อมอยู่ด้านบน

“ข้า...ข้าคิดไม่ผิด เจ้าต้องยอมช่วยเหลือข้า”

“โอ๊ย! เจ้าเป็นเจ้าหญิงนะ ฟังก์อดผู้ชายแบบนี้ได้ยังไง ถึงแม้ข้าจะชอบก็เถอะ” ประโยคสุดท้ายนี้เหมือนคอลล์จะพูดกับตัวเองมากกว่า แต่มันทำให้มันรู้สึกตัวแล้วร้องขึ้นว่า

“กริด...ห้ามกอดข้านะ”

นี่น่ากล่าวจบ เธอก็รีบลุกออกจากร่างของเขาด้วยใบหน้าแดงก่ำ
คอลล์นี่ก็สนุกจึงแก้มองพูดกระเซ้าว่า

“ข้านี้ก็ไม่ถึงเลย ภายพิพม์ก็หน้าแดงได้เหมือนกัน”

นี่น่าใช้กำปั้นทุบที่แขนคอลล์เบาๆ กล่าวอย่างแง่งอนว่า

“เจ้าใช้วาจาแก้มองข้า รู้ไหมเจ้ามีโทษหนักนะ”

“ทันทีที่เจ้าหญิงคืนร่างเดิม กระหม่อมจะยอมรับโทษก็แล้ว
กัน”

นี่น่าไม่ตอบ เธอเพียงยิ้มแฝงด้วยแววเขินอาย ทั้งสองนั่งคุยกัน
สักพักคอลล์จึงกล่าวขึ้นว่า

“ถ้าเราจะกำจัดนางสนองพระโอรสผู้ที่แฝงร่างเจ้า พวกเราจะ
ต้องทำยังไง”

“ขอเพียงทำลายร่างกายของนาง ทุกอย่างก็จบ”

“เอ่อ...ข้ามีเรื่องอยากจะบอกเจ้าบางอย่างนี้น่า บางทีมันอาจ
จะทำให้เจ้าไม่พอใจ แต่ข้าสมควรจะต้องพูดตั้งแต่ต้น ไม่เช่นนั้น
สุดท้ายพวกเราอาจจะต้องผิดใจกัน” คอลล์กล่าวขึ้นสีหน้าเคร่งเครียด

“เจ้าพูดมาเถอะ”

“ข้ามาจากดินแดนที่เรียกว่านครชาครศต้า จุดมุ่งหมายของข้า
คืออาหารทิพย์ ถ้าเดาไม่ผิด เป้าหมายของข้าก็เป็นเช่นเดียวกับศัตรู
ของเจ้า”

คอลล์ตัดสินใจพูดออกมา นี่น่าไม่ได้ตื่นตกใจเลย เธอกลับยิ้ม
บางๆ กล่าววว่า

“ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่ ข้าวิพม์ไม่ได้มีเมล็ดเดียวเสียหน่อย ถึงเวลา
ข้าจะมอบให้ท่านสักสองสามเมล็ดก็ยังได้”

คล้ายได้ฟังถึงกับกลืนหัวเราะไม่อยู่นึกไม่ถึงตัวเองจะโง่ไปหน่อย
ในเมื่อชั้นชื่อว่าชั่ว มันคงไม่มีเมล็ดเดียวอยู่แล้ว

3

ป่าแห่งชีวิต

หมู่บ้านฮันเตอร์⁶

บาร์คตื่นขึ้นมามันก็แหกปากร้องไห้อวายเป็นเมื่อเห็นตัวเองอยู่ในกรง แถมรอบข้างก็เป็นซากสัตว์หลายชนิดกองเป็นภูเขาเลากา สงกลิ่นคาวเลือดเหม็นคลุ้ง สร้างความตกใจให้มันจนสติแตก กิสที่นั่งเล่นบริเวณนั้นได้ยินเสียงจึงวิ่งมาดูมัน

“เจ้าพูดได้ด้วยหรือ”

กิสถอยหลังกรูด เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เห็นสัตว์พูดภาษามนุษย์ได้

⁶ Hunter หมายถึง พราน ในนิยาย Alarmery ใช้ตั้งชื่อหมู่บ้านที่ชำนาญการล่าสัตว์

“พูดได้ดี ไม่เห็นแปลกเลย ปล่อยข้าออกจากกรงนะ ข้าจะไปหาเพื่อน” บาร์คกล่าวด้วยน้ำเสียงสั้นๆ

กิสหน้าซีดเผือดรีบวิ่งออกจากโรงฆ่าสัตว์ เพื่อไปแจ้งข่าวนี้แก่พี่ชาย

ศาลบรรพชนที่ตั้งอยู่ใจกลางหมู่บ้าน รอบเสาทุกต้นสลัก
ลวดลายเป็นรูปภาพการดำรงชีวิตของบรรพชนชาวฮันเตอร์ ภายในศาลเต็มไปด้วยแผ่นไม้ป้ายวิญญาณของหัวหน้าหมู่บ้านรุ่นก่อนๆ เรียงรายหลายร้อยแผ่น เลโอคำนับป้ายวิญญาณของบรรพบุรุษ ก่อนจะนำบันทึกโบราณที่คนทั้งหมู่บ้านเคารพ ลงมาจากหิ้งบูชา

เลโอค่อยๆ เปิดบันทึกที่เขียนใส่หนังสัตว์อย่างแผ่วเบา เพราะกลัวมันชำรุดเสียหาย บันทึกหนังสัตว์นี้บรรพชนได้รับพระราชทานมาจากกษัตริย์พระองค์แรกๆ ของนครอมฤต แต่ไม่ระบุว่าเป็นพระองค์ใด

“จริงด้วย! เจ้านั้นคือสัตว์เทพในตำนาน”

เลโอจิกยิ้มแสดงสีหน้ายินดี เมื่อเห็นรูปภาพของสัตว์ที่คล้ายกับตัวที่กิสจับได้ โดยเฉพาะสร้อยคอโบราณเส้นนั้น มีความเหมือนถึง 80 เปอร์เซ็นต์

“บันทึกโบราณได้กล่าวเอาไว้ว่า ยามใดหมู่บ้านเข้าสู่วิกฤติที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงภัยพิบัติ จะมีเทพผู้อยู่ในร่างสัตว์ลงมาช่วยเหลือ แต่จะสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับความเชื่อมั่น มิเช่นนั้นหมู่บ้านก็จะถึงคราวดับสูญ”

“พี่เลโอ! พี่อยู่ที่ไหน เกิดเรื่องใหญ่แล้ว”

กิสแหกปากตะโกนดังไปทั้งหมู่บ้าน เลโอเก็บหนังสือตัวตำแหน่งไว้ที่เดิม ก่อนจะออกจากศาลบรรพชนไปหาน้องชาย

“เกิดอะไรขึ้น กิส!”

“สะ...สัตว์...ทะเล...ที่...จับมา...มันพูดได้” กิสกล่าวน้ำเสียงสั่นรัว

“มัน...มันพูดได้หรือ ไป! รีบไปดูกัน”

เลโอร้องตะโกนออกมาอย่างดีใจ เขาวิ่งนำหน้าน้องชายไปอย่างรวดเร็ว ในใจเวลานี้เต็มไปด้วยความหวังว่าวิกฤติความอดอยากและสงครามของหมู่บ้านจะจบลงเสียที ตามคำทำนาย

หมู่บ้านแกรนด์ฮาวาส

ลูนัสตื่นขึ้นมาอีกครั้ง เขาก็ยังจำอะไรไม่ได้เลย เด็กหญิงตัวน้อยน่ารักข้างเตียงกำลังคะยั้นคะยอให้เขารับกินหัวมัน 2 หัวที่อยู่ในจาน

“ข้าชื่ออามิน พี่สาวชื่ออาริน ส่วนพี่ชายไม่มีชื่อ ข้าขอตั้งชื่อว่าอลันนะ จะได้มีชื่อเหมือนและใกล้เคียงกับพ่ออดัมของเรา”

เด็กหญิงกล่าวเสียงแจ่มๆ เขาพยักหน้ายกมือลูบศีรษะเด็กน้อยเบาๆ เพราะสำหรับเขาที่จำอะไรไม่ได้ ไม่รู้ตัวเองเป็นใคร ชื่อใหม่คงเป็นทางออกที่ดีที่สุด

“เฮ้! ข้าอยากมีพี่ชายมานานแล้ว ในที่สุดข้าก็สมหวัง”

“อามินอย่าถือวิสาสะไปตั้งชื่อให้เขาสิ”

อาริน พี่สาวดูเธอเบาๆ ลูนัสโบกมือห้ามกล่าวว่า

“ข้าจำอะไรไม่ได้ มีชื่อก็ดีเหมือนกัน ต่อไปก็เรียกข้าว่าอลันเถอะ”

“เมื่อเจ้าต้องการเช่นนั้นข้าก็ไม่ขัด เอ่อ...อลันเจ้ารีบกินหัวมันสิ นั่นเป็นส่วนของเราที่แบ่งให้เจ้า”

คำพูดของอารินสร้างความสงสัยให้แก่เขาขึ้นมาทันที เขากำลังจะอ้าปากถาม แต่อารินกลับบอกให้เขากินให้เสร็จก่อน ลูณส์ไม่ยอมขัดจึงทำตามที่เขาบอก อามินจ้องมองหัวมันในจานตาแป๋ว เขาจึงหยิบหัวมันส่งให้เด็กหญิง แต่เธอกลับส่ายหน้าไม่ยอมรับเมื่อเห็นสายตาดุๆ ของพี่สาว

“อาหารส่วนของครอบครัว หมายความว่ายังไง”

ลูณส์ถามขึ้นทันทีเมื่อเขากินหัวมันเสร็จ อารินจ้องมองเขาสักพักจึงกล่าวว่า

“หมู่บ้านเราเกิดวิกฤติขาดแคลนอาหารมาพักใหญ่แล้ว ดังนั้นทุกคนในหมู่บ้านแต่ละวันจะได้รับส่วนแบ่งอาหารเฉลี่ยเท่าๆ กัน หัวมันที่เจ้ากินคือส่วนแบ่งของอามินกับข้าคนละครึ่งในตอนเช้า”

“หา!”

ลูณส์ร้องอุทาน เขาหันขวับไปมองเด็กหญิงที่นั่งอยู่ข้างกายสีหน้าตื่นตะลึง

“ขอโทษนะ ข้าแย่งอาหารส่วนแบ่งของเจ้าหรือเนี่ย”

อามินหัวเราะอย่างร่าเริง เด็กหญิงไม่ได้ใส่ใจกับคำพูดเขาเท่าไร แต่เธอกลับดึงแขนเขาให้ลุกขึ้นจากเตียง คล้ายต้องการให้เขาออกไปข้างนอก อารินก็สั่นสั่น สูดหายใจสองฟ่องจึงพาลูณส์ไปเดินเล่นในหมู่บ้าน ท่ามกลางเวรยามแน่นหนา หลายคนจ้องมองลูณส์อย่างไม่เป็นมิตร อามินเห็นเพื่อนๆ จึงขออนุญาตพี่สาวไปวิ่งเล่นตามประสาเด็ก เมื่อเดินเที่ยวในหมู่บ้านได้สักพัก ลูณส์ก็เกิดคำถามขึ้น

“มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมจึงมาทำคอกปศุสัตว์และสวนเกษตรกัน
ในหมู่บ้านละ”

ลูนล์ถามขึ้นอย่างสงสัย เพราะจากลักษณะภูมิประเทศก็ไม่ได้
แห้งแล้งเสียหน่อย การปลูกพืชต่างๆ ก็ไม่น่ามีปัญหา แต่ทำไม
ทุกคนในหมู่บ้านถึงดูเคร่งเครียดกันนัก

“หมู่บ้านของพวกเราเกิดสงครามมาได้ 2 ปีกว่าๆ แล้ว เรื่องเกิด
ตั้งแต่ปลาและสัตว์ในป่าอยู่ๆ ก็หายไป พื้นที่เกษตรก็โดนคนของ
หมู่บ้านฮันเตอร์ปล้นทำลายจนไม่มีเหลือ สุดท้ายพวกเราจึงต้องจับ
อาวุธขึ้นสู้เพื่อเอาตัวรอด หนึ่งปีมานี้ ได้เกิดการต่อสู้หลายสิบครั้ง
ผู้คนในหมู่บ้านต่างล้มตายราวกับใบไม้ร่วง พวกเราทุกคนสาบานว่า
ตราบดที่มีลมหายใจอยู่ พวกเราจะรักษาหมู่บ้านไว้ให้ได้”

ดวงตาอารินแดงก่ำ หยดน้ำตาใสๆ ไหลลงมาที่แก้ม ลูนล์
เข้าใจถึงความมกดันของหญิงสาว จากน้ำเสียงที่เธอได้เล่าเรื่องราว
ต่างๆ ที่เกิดขึ้นให้เขาฟัง ลูนล์อยากช่วยเหลือเธอ แต่ลำพังตัวเขาเอง
ก็ยังไม่รู้จักแม้แต่ชื่อรวมถึงความเป็นมา แล้วจะไปช่วยเหลือเธอได้
อย่างไร

“จับตัวมันไว้ อย่าให้หนีไปได้ มันอาจเป็นคนสอดแนมของ
ฮันเตอร์”

เสียงร้องดังมาจากด้านหลังของคนทั้งสอง ชั่วพริบตาชายหนุ่ม
พร้อมอาวุธดาบและขวานนับ 10 คนก็เข้าล้อมลูนล์กับอารินไว้

“อารินถอยออกมาเดี๋ยวนี้ เจ้าทำผิดกฎของหมู่บ้านแกรนด์-
ฮาวาส แม้ข้าจะไม่รู้ว่าเจ้าไปพามันมาจากไหน แต่เพื่อความปลอดภัย
ข้าจำเป็นต้องคุมตัวมันไปไต่สวน”

ชายหนุ่มรูปร่างสันทัด ผิวสีแทน จัดได้ว่าหน้าตาดีคนหนึ่ง พุดขึ้น อารินกางมือขวางไว้กล่าวว่า

“ท่านพ่อของข้ากำลังไปคุยกับหัวหน้าหมู่บ้าน ดังนั้นเจ้าไม่มีสิทธิ์มาจับตัวเขาในตอนนี่”

“ข้าไม่สนคำพูดของเจ้าหรอก ในเมื่อพ่อข้ายังไม่มีคำสั่งลงมา ข้าจำเป็นจะต้องจับมันไปคุมขังและสอบสวน เพื่อความปลอดภัยของหมู่บ้านเรา”

“ใช่! ใช่! ใช่!”

เสียงร้องตะโกนหนุนของคนในหมู่บ้าน ทำให้อารินกัดริมฝีปากแน่น แต่เธอก็ไม่ยอมหลีกทางง่ายๆ ลูณัลเห็นเหตุการณ์จะบานปลาย เขาจึงเอื้อมมือไปตบไหล่อารินเบาๆ กล่าวว่า

“อาริน...ไม่เป็นไรหรอก ข้าจะตามเขาไป แคนี่เจ้าก็เดือดร้อนมามากแล้ว ขอบใจสำหรับทุกอย่างนะ”

ลูณัลยิ้มให้หญิงสาว ก่อนจะเดินออกไปด้านหน้า ชายหนุ่ม 2 คนรีบพุ่งร่างเข้ามาล็อกแขนลูณัลไว้ ส่วนชายหนุ่มรูปร่างสันทัด เงื่อดำขวานเตรียมฟาดเข้าที่ต้นคอเขา

“หยุด...หยุดนะ! อย่าทำร้ายเขา ไม่งั้นข้าจะเกลียดเจ้าไปจนวันตาย”

อารินตะโกนก้อง ชายหนุ่มรูปร่างสันทัดชะงักนั่ง หันขวับไปมองหญิงสาวอย่างไม่พอใจ

“เจ้าเห็นคนนอกดีกว่าคนในหมู่บ้านหรือ”

“ข้าไม่ได้คิดเช่นนั้น แต่พวกเราไม่ใช่คนป่าเถื่อน เขาได้รับบาดเจ็บและไม่คิดจะสู้ ถ้าเจ้ายังทำร้ายเขาอีก ความเป็นลูกผู้ชายของ

เจ้าก็ไม่มีเหลืออีกแล้ว”

อารินกล่าวน้ำเสียงดูดน ซุย...ชายหนุ่มผิวสีแทนกอดพันกรอด
ก่อนจะออกคำสั่งคุมตัวลุนส์ไปยังคุกประจำหมู่บ้านซึ่งอยู่ไม่ไกลจาก
บริเวณนั้นเท่าไร อารินเป็นห่วงลุนส์เธอจึงตามไปด้วย แม้จะเห็นสีหน้า
ไม่พอใจของซุย แต่เธอก็ไม่สนใจ

ภายในห้องบรรทมหนึ่งในสามห้องของราชินีนา ชาร์ลลอต
ฟื้นขึ้นมาในสภาพอิดโรย เธอชำเลืองสายตามองไปรอบๆ ห้อง จึงพบ
ว่าตัวเองนอนอยู่ในห้องที่ตกแต่งไว้อย่างสวยงาม รอบตัวมีคนรับใช้
นับ 10 คน หนึ่งในนั้นวิ่งออกไปจากห้องด้วยความรีบร้อน

“พระเจ้าโปรดคุ้มครอง ท่านฟื้นแล้ว องค์ราชินีคงดีใจมาก”

นางกำนัลคนหนึ่งเอ่ยขึ้น เพียงเวลาไม่นานองค์ราชินีผู้มีสิริโฉม
งดงามก็มาที่ห้องบรรทม ชาร์ลลอตพยายามจะยกมือยันตัวลุกขึ้น แต่
องค์ราชินีกลับดันร่างเธอไว้ พร้อมกับเอื้อนเอ่ยว่า

“เจ้ายังไม่หายดี ไม่ต้องรีบลุกขึ้นมาหรอก ตอนนี้ข้าได้ให้
คนเตรียมอาหารไว้ให้เจ้าแล้ว อีกสักพักนางกำนัลคงจะนำมาทานี่”

น้ำเสียงที่ก้องกังวาน ฟังดูนุ่มลึกคล้ายเป็นผู้ใหญ่กว่าหน้าตา
ทำให้ชาร์ลลอตอดแปลกใจไม่ได้

“ท่านเป็นใคร แล้วข้าอยู่ที่ไหนหรือ”

ชาร์ลลอตถามเสียงเบา องค์ราชินีแยมพระโอบเชฐ์กล่าวว่า

“ข้าคือราชินีนาแห่งนครอมฤต เมื่อวานข้าออกไปเที่ยวในป่า
จึงบังเอิญพบเจ้านอนหมดสติอยู่ริมตลิ่ง ข้าจึงพาเจ้ามายังวิหารของข้า
แห่งนี้ เจ้าชื่ออะไรหรือ”

“ซาร์มมิงเพคะ”

“อืม...ชื่อเจ้าแปลกประหลาดมาก ส่วนหน้าตาของเจ้าก็งดงาม คล้ายมิใช่คนในดินแดนนี้”

องค์ราชินีเอ่ยพร้อมกับลูบไล้ดวงหน้าหญิงสาวเบาๆ

“พระกระยาหารพร้อมแล้วเพคะ องค์ราชินี”

นางกำนัลกล่าวขึ้น องค์ราชินีแย้มพระโอษฐ์กล่าวว่า

“เจ้ากินอาหารและพักผ่อนเถอะ พรุ่งนี้ข้าจะมาหาเจ้าอีกครั้ง”

องค์ราชินีโบกมือไปมาคล้ายมีพระกระแสรับสั่งต่อนางกำนัล ก่อนจะออกจากห้องพระบรรทมไปอย่างรวดเร็ว โดยที่ซาร์ลีโอตยังไม่ทันได้ถามอะไร

“กินข้าวต้มหน่อยนะคะ” นางกำนัลคนหนึ่งพูดพร้อมกับยกโต๊ะขนาดเล็กที่มีถ้วยข้าวต้มวางอยู่มาตั้งตรงหน้าหญิงสาว

“กินเสร็จแล้วจะได้กินยานะคะ” นางกำนัลอีกคนพูดต่อ แต่เมื่อเห็นหญิงสาวจ้องมองข้าวต้มอย่างงงๆ นางกำนัลคนที่ยกข้าวต้มเข้ามาจึงตักข้าวต้มป้อนหญิงสาว

“กินหน่อยนะคะ จะได้หายเร็วๆ”

“เพื่อนของข้า...เพื่อน...”

“ยังไม่ต้องคิดมากนะคะ กินเสร็จแล้วค่อยพูดนะคะ” นางกำนัลพูดตบพพร้อมส่งข้าวต้มเข้าปากซาร์ลีโอตอย่างต่อเนื่องแล้วตบท้ายด้วยยา

“ข้า...” ซาร์ลีโอตจะทำจะพูดต่อเรื่องที่เธอพูดค้างไว้แต่กลับกลายเป็นว่า พอนางกำนัลป้อนข้าวป้อนยาเธอเสร็จก็จัดการเก็บข้าวของออกไปทันที

‘เฮ้อ...เลยไม่ได้พูดกัน’ ชาร์ลส์อดคิดในขณะที่สติของหญิงสาว
เลื่อนหายไปอย่างช้าๆ พร้อมกับความคิดสุดท้ายที่ว่า

‘ลูนัล คอรัย บาร์ค พวกเจ้าอยู่ไหน’

ณ ป่าแห่งชีวิต

คอรัยอดแปลกใจไม่ได้ ปกติเขาไม่สามารถเข้าใกล้หญิงสาว
คนใดได้เลยเพราะร่างกายจะตอบสนองให้ขยับถอยห่างโดยอัตโนมัติ
แต่กับหญิงสาวตรงหน้าเขากลับไม่รู้สึกละอายอะไร แคมเธอก็ยังสามารถสัมผัส
ร่างกายเขาได้อีกต่างหาก หรือว่า...เขาหายจากอาการประหลาดนี้
แล้ว

“เจ้าจ้องหน้าข้าแบบนี้ ข้าเขินนะ”

นี่น่ากล่าวอ้อมแอ้ม คอรัยได้สติก็หันแดงวูบหนึ่ง เขารับหลบ
สายตาด้วยการหันหน้าไปทางอื่น นี่น่านึกขึ้นได้ว่า เธอยังไม่รู้จักรักชื่อ
เขาจึงถาม คอรัยจึงกล่าวขึ้นว่า

“ข้าชื่อ คอรัย แบชเชอร์ เรียกสั้นๆ ว่า คอรัยก็ได้”

“ชื่อเจ้าแปลกดี แต่ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวข้าจะแต่งตั้งเจ้าเป็น
อัศวินประจำตัวข้า”

นี่น่าลุกขึ้นยืนเดินมาตรงหน้าคอรัย เขาริบบอกมือกล่าวว่า

“เดี๋ยวๆ นี่น่า ท่านไม่มีดาบแห่งราชวงศ์ ท่านจะแต่งตั้งข้าได้
ยังงั้น”

“หือ! ประเพณีของท่านใช้ดาบหรือ ถ้างั้นไม่ยาก ข้าสร้างขึ้นมา
เองก็ได้”

นี่น่าเพียงโบกมือในอากาศ ดาบเซเบอร์เล่มสวยก็ปรากฏขึ้น

เธอวางดาบบนบ่าคอลย์ทั้งคู่ ที่เขายังไม่ได้ตั้งทำอะไรเลย

“เสร็จแล้ว ต่อไปเจ้าก็ต้องเป็นอัศวินติดตามข้า”

นี่น่ากลัวอย่างอารมณ์ดี คอลย์เบิกตาโพลงร้องไวยวาย

“เดี๋ยวสิ ข้ายังไม่ได้ตอบรับอะไรเลย”

“ไม่จำเป็นหรอก ข้านี้กของข้าคนเดียวก็พอแล้ว”

“หา! การแต่งตั้งอะไรจะง่ายดายปานนั้น เจ้าคงไม่ได้ล้อเล่นนะ”

คอลย์ร้องลั่น นี่น่าหันหลังให้เขา แอบหัวเราะอยู่คนเดียวเมื่อเห็นสีหน้าตกใจของคอลย์

“กษัตริย์ตรัสแล้วไม่คืนคำ เออ...อีกอย่างข้าขอสั่งห้ามเจ้าเรียกข้าว่าเจ้าหญิง ตราบใดที่ข้ายังไม่คืนบัลลังก์ คิ”

คอลย์ถึงกับอึ้ง เมื่อเห็นท่าทางร่าเริงของนี่นาคัลลายเด็กๆ เขาอดแปลกประหลาดใจไม่ได้

“เจ้าแก่นกะโหลก เจ้าเล่ห์ ไม่เหมือนกับราชินีเลย”

“มันแน่นอนอยู่แล้ว ข้าเพิ่งอายุ 17 ปีเอง จะให้ข้าพูดเหมือนคนอายุ 30-40 ได้ยังไง”

นี่นาคัลลายทั้งวัน ทั้งสองนั่งสนทนาเรื่องราวต่างๆ ในอาณาจักรอมฤตอยู่หลายชั่วโมง คอลย์จึงถามถึงความต้องการของเธอ

“พรุ่งนี้พวกเราจะไปสร้างกองทัพนั่น ป่าที่เราอยู่มีชื่อว่าป่าแห่งชีวิต ถัดจากตำแหน่งที่พวกเรานั่งอยู่ไปทางทิศตะวันออก จะมีทหารหญิงผู้งดงามจำนวนมากรออยู่ที่นั่น”

นี่นาคัลลายไม่ทันจบประโยค คอลย์ก็วิ่งแนบไปแล้ว เธอถึงกับอ้าปากค้างนึกไม่ถึงคอลย์จะไฟแรงอย่างนี้ โดยหาว่าไม่รู้ ว่า อัศวินที่เธอ

เพ็งจะแต่งตั้งต้องการไปดูสาว ๆ เท่านั้นเอง

หมู่บ้านฮันเตอร์ เลโอนิงดูบาร์ค วิวยวายเป็นกรงหลายนาทิจ
เมื่อเขาเห็นมันสงบสติได้แล้ว เลโอจึงถามชื่อ และสุดท้ายก็พามัน
กลับมาที่บ้านของเขา บาร์คบนหัวข้าว กิสรีบวิ่งออกไปด้านนอก
ไม่นานเขาก็กลับมาพร้อมกับจานอาหารเต็มมือ เจ้าบาร์คเห็นเข้าถึงกับ
อึ้ง มองอาหารตรงหน้าตาค้าง

“พวกเจ้ากำลังแก่งขำรีเปล่าเนี่ย ข้าไม่ได้กินแต่หญ้ากับใบไม้
นะ”

“อ้าว...เจ้าเป็นสัตว์กินเนื้อหรือ ไม่น่าเชื่อเจ้ายังสามารถอยู่รอด
ในป่าที่แทบจะไม่เหลือสัตว์ให้ล่าได้ เอ่อ...ข้าถามอะไรเจ้าหน่อยสิ
เจ้ามาจากไหน”

“มาจากอีกโลกหนึ่ง ชื่อนครชาเครสต้า แต่ก่อนจะถามอะไร
ข้าต่อ ขอกินอาหารก่อนได้ไหม ข้าจะเป็นลมอยู่แล้ว”

บาร์คกล่าวตัดบท เลโอถอนหายใจกล่าวขึ้นว่า

“เนื้อไม่มีกระดูก เพราะหมู่บ้านของพวกเราขาดแคลนมา
พักใหญ่แล้ว แต่ถ้าเป็นหัวเผือกหัวมันพอจะมีเหลือให้เจ้ากินอยู่บ้าง”

“อะไรกันเนี่ย ชีวิตข้าทำไมอาภัพอย่างนี้ ไม่มีเนื้อกิน! ข้าจะอยู่
ได้อย่างไร”

บาร์ครำพึง กิสที่ยืนข้างๆ มันหัวเราะแล้วกล่าวว่า

“ตกลงเจ้าจะกินไหม บาร์ค”

“กิน!”

บาร์คตอบรับโดยไม่ต้องคิด เลโอพยักหน้ารับ ไม่นานกิสก็เดิน

เข้ามาพร้อมกับมัน 5 หัวในงาน บาร์คไม่รอช้าอำปากเขมือบรวดเร็ว
หมด

“ขออีกจาน!”

นั่นคือคำพูดหลังจาก 1 นาที่ผ่านไป

“มีแค่นั้นบาร์ค เพราะมัน 5 หัว คือส่วนแบ่งของข้า กับเลโอ
ในตอนเย็น นั่นหมายความว่าที่เจ้ากินไปพวกข้าสองคนก็ต้องอด”

เลโออธิบายให้บาร์คฟัง มันถึงกับอึ้งจ้องมองสองพี่น้องอย่าง
ตกตะลึง

“เจ้าพูดเล่นหรือเปล่า เมื่อวานข้ายังเห็นฝูงนก กรินทร์ปีกขาว
แถมด้วยสาธแพรงอีกฝูงใหญ่ พวกมันล้วนสามารถเข้ามาเป็นอาหารได้
ทั้งนั้นนี่ ทำไมเจ้าถึงบอกหมู่บ้านเจ้าขาดแคลนเนื้อสัตว์”

เลโอส่ายหน้ากล่าวโต้แย้งกลับไปว่า

“ฝูงนกอยู่ในแนวป่าอีกด้าน พวกเราไม่สามารถไปถึงที่นั่นได้
เพราะโดนสาธแพรง หรือก็คือสัตว์เวทที่ถูกสร้างขึ้นมาจากเวทมนตร์
ของใครบางคนขัดขวาง สาธแพรงมันไม่มีร่างหรอก ทันทีที่มันถูกฆ่า
ตายร่างก็สูญสลายหายไปกับอากาศ ส่วนกรินทร์ปีกขาว พวกเราเคย
รวมกลุ่มกันออกล่า แม้จะฆ่ามันได้สองสามตัว แต่ต้องเสียชีวิตผู้คน
ในหมู่บ้านเกือบ 100 คน มันไม่คุ้มกันเลย”

“พวกเจ้าทำไมโง่จัง เมื่อหมู่บ้านตัวเองไม่มีก็ไปหามาจาก
หมู่บ้านอื่นสิ”

บาร์คกล่าวแนะนำ เลโอพน้ลมหายใจออกจากปาก หลังจากนั้น
เขาจึงตัดสินใจเล่าเรื่องความเป็นไปของหมู่บ้านทั้งหมดให้บาร์คฟัง

ณ ป่าแห่งชีวิต

คอลลียืนขาแข็ง อ้าปากค้าง เมื่อเห็นกองทหารหญิงที่นั่นนำกล่าวถึงห้อยอยู่บนต้นไม้ พวกเธอล้วนมีรูปโฉมงดงาม แต่อยู่ในสภาพหลับตาและร่างกายเปลือยเปล่า บริเวณศีรษะของพวกเธอจะมีขั้วติดอยู่กับต้นไม้ คอลลียคุกเข่าลงกับพื้นยกมือทั้งสองข้างเหนือศีรษะ

‘โอ้พระเจ้า นี่มันสวรค์ชัดๆ เลย ต่อให้ข้าถูกขังที่นี่ข้าก็ไม่วันเสียใจ’

คอลลียคิดในใจ สายตาของเขายามนี้เหม่อมองร่างหญิงสาวเหล่านั้นราวกับคนไร้วิญญาณ น้ำลายไหลออกจากปากยัดหยดลงไปบนพื้นโดยไม่รู้ตัว

“คอลลีย เจ้าทำอะไรนะ”

เสียงเรียกของนี้น่า ทำให้คอลลียได้สติกลับมาอีกครั้ง

“ซูด!”

น้ำลายที่ไหลย้อนกลับเข้าไปในปากส่วนหนึ่ง คอลลียรีบยกมือทั้งสองลบร่องรอยบริเวณปากเพื่อกลบเกลื่อนความเหินและรีบลุกขึ้นยืนหันหน้ากลับมาหานักกล่าวว่า

“ข้ากำลังหาวิธีพาพวกเธอลงมาด้านล่างไง”

นี้น่าฉีกยิ้ม เธอผายมือไปยังร่างหญิงสาวนางหนึ่งกล่าวว่า

“ความจริงข้าจะอธิบายให้เจ้าฟังในวันพรุ่งนี้ แต่เมื่อเจ้ารีบร้อนข้าจะบอกเลยก็ได้ สิ่งที่เขาเห็นเรียกว่า ผลแห่งชีวิต หญิงสาวแต่ละคนเมื่อล้มตาดัน พวกเธอจะมีชีวิตเพียง 7 วันเท่านั้น แต่ถ้าพวกเธอได้อารมณ์แห่งชีวิตมาสมได้ เธอจะมีอายุขัยเพิ่มขึ้นเป็น 1 เดือน”

“เราจะทำยังไงให้พวกเธอล้มตาด่ะ” คอลลียถามเข้าประเด็น

“ไม่ยาก เพียงแยกเธอออกจากต้นไม้ที่เปรียบเสมือนแม่ผู้ให้กำเนิด วงจรชีวิตของเธอก็จะเริ่มทำงาน ส่วนอารมณ์แห่งชีวิต เจ้าต้องพาพวกเธอไปเอาในป่าทางทิศใต้”

“สมมุติข้าจะเลือกหญิงสาวเหล่านี้มาเป็นทหาร จะให้เลือกใครดี ในเมื่อพวกเธอมีกันหลายไซ้เหลือเกิน”

คอสย์แก้งถาม แต่ตากลับเหล่ไปมองหญิงสาวนางหนึ่งที่อวบอัดไปทุกสัดส่วน

“เจ้าเลือกเอาเฉพาะคนที่ร่างสมบูรณ์ เช่นหญิงคนนี้ เธอจึงจะสามารถใช้อาวุธได้อย่างมีประสิทธิภาพ”

นี่นาข้าไปยังร่างหญิงสาวที่คอสย์หมายตาพอดี

“อะแฮ่ม! จันท้าจะเริ่มเปิดวงจรชีวิตของเธอเลยนะ”

คอสย์กล่าวจบ เขาก็กว้างมาดเข้ม ทำเป็นไม่มอง แต่ยื่นมือออกไปคว้าข้อขาเธอตึงอย่างแรง

ตูบ! เสียงร่างของหญิงสาวหล่นลงมากระแทกพื้น คอสย์รีบหันไปมอง แต่แล้วเขาก็ต้องตกใจ เมื่อพบว่าหน้าหญิงสาวดันไปพาดกับก้อนหินเข้าพอดี

“ว้าก...ชวยแล้ว ทำงี้ดีดั่งเธอหัก!”

คอสย์ร้องเสียงหลง และหันไปถามนี่นาที่ยืนอึ้งอยู่กับที่

“เจ้าดีงเธอยังงี้ ถึงให้หล่นลงไปกระแทกพื้นแบบนี้ เห็นไหมเสียของหมด แต่ไม่เป็นไรแค่ดั่งหักไม่ถึงตายหรอก”

นี่นาพูดยังไม่ทันจบ ร่างของหญิงสาวคนแรกก็ลุกขึ้นมายุ่นต่อหน้าคอสย์

“ขอบคุณเจ้าท่านที่ให้ชีวิตข้า นับตั้งแต่บัดนี้ ข้าจะติดตาม

เจ้าท่านจนกว่าชีวิตจะดับสูญ”

หญิงสาวกล่าวด้วยน้ำเสียงคล้ายคนคัดจมูก คอสัยไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี นี่นาเห็นคอสัยยืนนิ่งอยู่กับที่ เธอจึงบอกเขารีบไปให้ชีวิตแก่ทหารหญิงคนอื่นด้วย คอสัยยื่นหน้าชิดเผือด เมื่อพบว่าอาการเวลาเข้าใกล้สาวได้กำเริบขึ้นมาอีกครั้ง นี่นาผิวดังเกิดจึงถามว่า

“เจ้าเป็นอะไรไป”

คอสัยทำหน้าบอกบุญไม่รับ เขาตอบกกล่าวตามความจริงว่า

“ข้าเป็นโรคประหลาด ไม่สามารถเข้าใกล้ผู้หญิงในระยะประชิดได้”

“หา!...แต่เจ้าก็เข้าใกล้ข้าได้นี้ ไม่เห็นมีอาการ”

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน เจ้าดูผื่นนี้สิ ขึ้นเต็มเลย”

คอสัยยกมือให้หน้าดู หญิงสาวนิ่งสักพักก็กระเปิดเสียงหัวเราะดังไปทั่วทั้งป่า รวากับเห็นเรื่องนี้เป็นเรื่องตลกประจักษ์นครอมฤตเลยทีเดียว ส่วนคอสัยได้แต่ทำหน้าเซ็งๆ อารมณ์หิลีสาวหายไปจนหมด ก่อนหน้านี้เขานึกว่าอาการประหลาดหายไปแล้วจึงดีใจเป็นพิเศษที่เหน็ดมันยังอยู่เหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงไปเลย

“เอาอย่างนี้สิ เจ้าเป็นคนดั่งขาเธอ ส่วนร่างหญิงสาวพวกนี้ให้ทหารหญิงที่มีชีวิตแล้วเป็นคนรับแทน ร่างเธอจะได้ไม่เสียหายอีก”

นี่นาออกความเห็น คอสัยไม่มีทางเลือกจึงทำตาม ซึ่งมันก็ได้ผลดี เพียงเวลา 1 ชั่วโมงเขาก็ได้ทหารหญิงเกือบยี่สิบคน คอสัยอยากได้ทหารหญิงโลลิคอนสักคน แต่นี่น่าห้ามไว้ โดยเธอให้เหตุผลว่าถ้าเลือกทหารที่ไม่ถึงวัยทำงานไปใช้ เธอจะป่วยและตายภายในเวลาสองสามวัน

ณ หมู่บ้านแกรนด์ฮาวาส

ชายชราหัวหน้หมู่บ้านกำลังหยิบโล่ของลุงลีขึ้นมาพิจารณาดู เพื่อเทียบกับบันทึกบนผนังถ้ำต้องห้าม ที่บรรพบุรุษที่ไม่รู้รุ่นไหนได้เขียนทิ้งไว้

“วันใดเกิดเภทภัยร้ายแรง นักรบโล่เหล็กจะปรากฏ...แม้บันทึกบนกำแพงถ้ำจะเขียนไว้เช่นนี้ แต่เราจะมั่นใจได้ยังไงว่าเขาคนนั้นคือผู้กล้า”

ชายชรากล่าวน้ำเสียงแหบห้าว ร่างกายที่กำยำ บอกถึงการผ่านประสบการณ์ในชีวิตมาอย่างโชกโชน โดยเฉพาะการต่อสู้

“สำหรับข้ามั่นใจ แต่สำหรับท่านผู้เฒ่า ข้าเสนอให้พิสูจน์ความสามารถของเขา”

อดัม พ่อของอารินกล่าวขึ้นน้ำเสียงก้องกังวาน หัวหน้หมู่บ้านปรายตามองเขาคล้ายกับต้องการอ่านใจนักรบคนนี้ให้ทะลุปรุโปร่ง

“ดูจากน้ำเสียงของเจ้า คงมั่นใจกับความสามารถของเขาไม่น้อยทีเดียว”

“ถูกต้องท่านผู้เฒ่า สำหรับข้าแค่คู่มือและแผนก็พอจะรู้ เขาเป็นเจ้าของโล่แน่นอนโดยไม่ต้องสงสัย”

อดัมตอบคำถามด้วยน้ำเสียงเคารพนบอบ ชายชราวางโล่ลงบนพื้น เหม่อมองภาพเขียนรูปโล่บนกำแพงถ้ำเนิ่นนานจึงกล่าวว่า

“เขาอยู่ที่ไหน”

“อยู่ที่บ้านข้ากับอารินและอามิน”

“เฮ้อ ไปหาเขาเถอะ ดูลิเขาจะจำโล่ที่เขาใช้ได้ไหม นี่เป็นการพิสูจน์ผู้แอบอ้างครั้งที่เท่าไรแล้วนะ แต่ที่แน่ๆ ตลอด 40 ปีมานี้

ข้าพยายามค้นหาเขาจากคนที่สัญจรผ่านหมู่บ้าน สุดท้ายผลลัพธ์ที่ได้กลับพบเจอแต่พวกนักต้มตุ๋นทั้งนั้น”

ชายชรากล่าวด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ รวากับไม่ได้คาดหวังอะไรมากนัก อัดัมเมื่อเห็นหัวหน้าหมู่บ้านเดินนำไปแล้ว เขาก็รีบเก็บโล่เหล็กบนพื้นเดินตามไปติดๆ

สถานที่คุมขังลูนัล เป็นกรงไม้เนื้อแข็งขนาดสามสิบห้าตารางเมตร สร้างขึ้นมาใจกลางหมู่บ้าน เพื่อคุมขังนักโทษโดยเฉพาะภายในกรงนอกจากเขายังมีนักโทษคนอื่นอีก 2 คนอยู่ด้วย พวกเขาเหล่านั้นต่างได้รับบาดเจ็บสาหัสไม่น้อยทีเดียว

“พ่อ...หนุ่ม...ช่วยมานี่หน่อยสิ”

เสียงเรียกของ 1 ใน 2 ผู้ต้องขังดังขาดช่วงเบาหวิว รวากับเขามีเวลาไม่มากแล้ว ลูนัลลังเลอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็คลานเข้าไปหา

“มีอะไรหรือลุง”

“ข้า...คงไม่มีโอกาสกลับไปยังหมู่บ้านแล้ว อาการของข้าคงไม่ฟื้นคืนนี้ เจ้ายังหนุ่มแน่น ถ้ามีโอกาส ช่วยมอบหวีไม้ไผ่นี้ให้แก่ลูกสาวข้าด้วย”

“ท่านลุงเป็นคนหมู่บ้านไหนล่ะ”

“ข้าเป็นคนหมู่บ้านฮันเตอร์ ข้าออกมาล่าสัตว์กับเพื่อนๆ แต่โชคร้ายล่องล่ำเข้ามาในเขตศัตรูจึงถูกทำร้ายและจับมาเป็นเชลย”

ชายคนนั้นกล่าวจบ เขาก็หยิบยื่นหวีไม้ไผ่ที่กำแน่นในมือตลอดให้แก่ลูนัล

“บ้านข้า...อยู่...ใกล้...กับชายหนุ่มที่ชื่อเลโอ ข้า...ขอฝาก...”

เจ้า...ด้วยนะ”

สิ้นคำสั่งเสีย ชายคนนั้นก็ขาดใจตายต่อหน้าต่อตาของลุนส์ ชายหนุ่มถอยหลังกลับไปนั่งพิงกรงไม้ เขาเริ่มไม่เข้าใจแล้วว่า ทำไมคำพูดของอารินและสิ่งที่เขาเห็นมันถึงแตกต่างกันเช่นนี้

“ตาลูกนั้นตายแล้วสินะ”

เสียงของอารินดังขึ้น ห่างจากกรงขังไม้ไกล

“อืม! เพิ่งจะตายเมื่อไม่กี่นี้เอง”

ลุนส์กล่าวสั้นๆ อารินเดินเข้ามานั่งพิงกรงขังกล่าวว่า

“สงครามก็แบบนี้ ไม่ว่าจะเป็นเชลยของหมู่บ้านใด สุดท้ายล้วนประสบชะตากรรมไม่ตายก็พิการ ข้าไม่ได้บอกว่าหมู่บ้านข้าทำถูก แต่พวกเราไม่มีทางเลือกต่างหาก พวกข้าเองก็อยากมีชีวิตรอดเหมือนกัน หวังว่าเจ้าคงจะเข้าใจในเร็ววัน อลัน”

ลุนส์ไม่ได้ตอบอาริน เขาจ้องมองหวิไม้ไผ่เสียบๆ เท่านั้น ชูยที่หาโอกาสจัดการลุนส์ถึงกับหัวเสีย เมื่อเห็นอารินอยู่เฝ้าไม่ยอมห่าง ทำให้เขาไม่มีโอกาสจัดการสังหารลุนส์ตามความตั้งใจ เสียงฝีมือหนักๆ เดินมุ่งหน้ามายังสถานที่คุมขัง ทำให้ชูยและพรรคพวกต้องรีบเผยตัวเดินออกไปรับหน้า

“เจ้าทำร้ายอลันหรือเปล่า ชูย”

ชายชราถาม สีหน้าไม่มีรอยยิ้มแม้แต่น้อย เพราะเริ่มอารมณ์ไม่ดีตั้งแต่أمينบอกว่า อลันถูกชูยจับไปขังคุกเตรียมลงทัณฑ์

“ข้าไม่ได้ทำอะไรมันเลย เพียงจับไปขังคุกและรอคำสั่งท่านพ่อเท่านั้น”

ชูยตอบน้ำเสียงเรียบนิ่ง เขาอ่านสีหน้าผู้เป็นพ่อออก จึงไม่กล้า

ออกความเห็นอะไรเกี่ยวกับผู้ต้องหาคนใหม่ ชายชราปราชัยตามองอดัมเสร็จ ทั้งสองก็เดินเข้าไปด้านใน อารินเห็นบิดาก็รีบวิ่งเข้าไปหาและรายงานสิ่งที่ซุ่ยทำทันที ชายชราเดินวนรอบกรงขัง เขาจ้องมองลูนล์โดยไม่วางตา

“ดวงตาของเจ้านิ่งมาก แม้เห็นความตายอยู่ตรงหน้า กลับไม่มีการทำทางเกรงกลัว เจ้า...ออกมาจากกรงเองได้ไหม”

ชายชราผู้เป็นหัวหน้าหมู่บ้านถาม คล้ายกับหยั่งเชิงลูนล์

“ท่านอนุญาตข้าแล้วนะ”

“อืม! ถ้าเจ้ามีปัญหา”

ชายหนุ่มสุดหยาใจ เขาลุกขึ้นยืนและหันหน้ากลับไปมองอาริน ชั่วพริบตาไม่เนื้อแข็งที่ท่าเป็นซี่กรงก็หักกระเด็นไปคนละทาง ด้วยการชกเพียงไม่กี่ครั้ง พลังทำลายล้างอันน่าสะพรึงกลัวสร้างความตกใจให้แก่ทุกคน ไม่เว้นแม้แต่หัวหน้าหมู่บ้านผู้ชำนาญศึก

“ยอดเยี่ยม! เจ้าคือนักรบขนานแท้”

ชายชราชมเชย แต่ลูนล์กลับไม่สนใจ เขามองดูโล่ในมืออดัม พ่อของอารินอย่างคุ้นเคย ชายชราอมยิ้มเดินเข้าไปหยิบโล่ส่งให้เขา

“โล่ของเจ้าใช่หรือไม่”

ลูนล์หยิบไปสัมผัสรู้สึกครู่จึงกล่าวว่า

“ไม่รู้สิ แต่ข้ารู้สึกคุ้นเคยกับมันอย่างประหลาด”

ชายชรายิ้มออกมาทันที ตามจริงเขายากเห็นอานุภาพของโล่เดี๋ยวนี้นี้ แต่เมื่อเห็นชายหนุ่มไม่ค่อยมีอารมณ์ร่วม เขาจึงหันไปกล่าวกับบิดาของอารินว่า

“อดัม นับตั้งแต่นี้ไป เจ้ามีหน้าที่ดูแลเขา อาหารในส่วนของ

บ้านเจ้า ข้าจะเพิ่มให้ตามเห็นสมควร วันนี้เจ้าพาเขากลับไปพักผ่อนได้แล้ว”

หัวหน้าหมู่บ้านวัยชรากล่าวจบ เขาก็เดินจากไปพร้อมกับชุย ซึ่งมีสีหน้าไม่พอใจนัก ที่พ่อของตัวเองสั่งให้กลับไปพักอยู่กับอาวินที่บ้าน

4

ป่าแห่งอาภรณ์

ณ ป่าแห่งชีวิต

คอลล์พาทหารหญิงหลายสิบคน เดินทางไปยังป่าแห่งอาภรณ์
สายตาที่อยู่ไม่สุขของคอลล์ ทำให้เน่าแก้มเหี่ยบเท่าเขาหลายครั้ง
เป็นการเตือน

“เน่าอย่าเหี่ยบเท่าข้าสิ”

“ถ้าเจ้ายังใช้สายตาแบบนั้นมองทหารหญิง ข้าจะเหี่ยบไป
เรื่อย”

เน่าขู่ คอลล์ชำเลืองสายตามองเจ้าหญิงในรูปกายทิพย์ที่เดิน
อยู่ข้างๆ กล่าวว่

“ข้าจะหลบสายตาจากพวกนางได้อย่างไร ในเมื่อพวกนางเดิน
อยู่หน้าข้า”

“ไม่เห็นยากเลย เจ้ามั่นลูกเล่นเยอะ ขอเพียงเจ้าสั่งให้ทหารไป
เดินด้านหลัง ทุกอย่างก็ไม่มีปัญหาแล้ว”

คอลย์เถียงไม่ออก จึงออกคำสั่งให้ทหารหญิงไปเดินด้านหลัง
ด้วยน้ำเสียงเสียดายสุดๆ เพราะโอกาสงามๆ สำหรับเขาแบบนี้ มัน
ไม่ใช่จะหาได้ง่ายในชีวิต

เมื่อถึงป่าแห่งอาภรณ์ก็สร้างความตื่นตะลึงให้แก่คอลย์ไม่
แตกต่างจากป่าแห่งชีวิตมากนัก เถวัลย์ขนาดเล็กที่ถักทออย่าง
ประณีตเป็นรูปทรงเสื้อผ้า ห้อยอยู่ตามต้นไม้เต็มไปหมด ที่สุดยอดกว่า
นั้น เขาเห็นร่องเท้ารูปแบบต่างๆ ด้วย คอลย์ทดลองยกมือสัมผัส
เสื้อผ้าเหล่านั้นดูพบว่า มันยืดหยุ่นคล้ายกับเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่
ทุกอย่าง แถมมีให้เลือกถึง 7 สี ได้แก่ สีดำ สีแดง สีเหลือง สีเขียว สีเทา
สีน้ำตาล และสีส้ม

คอลย์ออกคำสั่งกับทหารหญิงอีกครั้ง พวกเธอต่างแยกย้ายกัน
ออกไปหาอาภรณ์สวมใส่ตามที่แต่ละคนชอบ แต่มันก็แปลกที่ทุกคน
ชอบสีเขียว

“นี่น่าเจ้าคงไม่บอกข้าอีกนะว่า นอกจากมีป่าแห่งอาภรณ์แล้ว
ยังมีป่าแห่งอาวุธอยู่ด้วย” คอลย์ถามขึ้นลอยๆ ไม่ได้จริงจังอะไร

“ใช่! เจ้ารู้ได้ยังไง”

คำตอบของนี่นาก็ทำให้คอลย์เกือบสะดุดตอไม้หัวทิ่มพื้น

“เจ้าไม่ได้ล่อข้าเล่นใช่ไหม”

นี่น่าย่นหน้ากล่าวว่า “นอกจากจะมีป่าแห่งอาวุธ ยังมีป่าแห่ง
อาหาร ป่าแห่งเครื่องครัว นอกจากนี้ยังมีป่า...”

“เดี๋ยวก่อน!...เจ้าอย่าบอกนะ อาณาจักรของเจ้าไม่มีการ

ค้าขาย”

“มีสิ! ข้าลืมนบอกเจ้าไป สรรพสิ่งต่างๆ ที่ป่าสร้างขึ้นในรูปแบบของเครื่องใช้ จะไม่มีความคงทนถาวร มันใช้ได้เพียงสองสามเดือนก็จะสูญสลายหายไป ดังนั้นถ้าใครต้องการได้สิ่งของที่ใช้งานในระยะยาว ยังคงต้องพึ่งพาสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นมานั่น” นี่น่าอธิบายให้คอลัยเข้าใจ

“ข้ายังมีข้อสงสัยอีกเล็กน้อย ในเมื่อป่าแห่งนี้มีทหารหญิงทำไมไม่มีคนมารับพวกเธอไปใช้สอยกัน ถึงจะมีระยะสั้นๆ ก็เถอะ”

“เพราะไม่มีใครเข้ามาได้ยังไงล่ะ เส้นทางเข้าป่าจะเปลี่ยนไปทุกๆ ชั่วโมง ในนครอมฤตมีคนรู้จักป่าแห่งนี้และเข้ามาได้ไม่เกิน 5 คน แต่นั่นเป็นก่อนที่ข้าจะเข้ามาอยู่นะ”

“เอ่อ...ถ้าเจ้าใช้เวทอำพรางป่าตามที่เจ้าบอก ทำไมข้าถึงเข้ามาได้ล่ะ”

คอลัยถามต่อ นี่น่าฉีกอีกกล่าวว่า

“เพราะเจ้าเป็นอัศวินไง ชะตากรรมของเจ้าผูกพันกับข้า ต่อให้ข้าสร้างกับดักอีกเป็นร้อยเป็นพัน สุดท้ายเจ้าก็ต้องพบกับข้าอยู่ดี”

“พวกเราแต่งตัวเสร็จแล้ว เจ้าท่าน”

ทหารหญิงคนหนึ่งเดินเข้ามารายงาน คอลัยรีบกระโดดถอยออกห่าง เมื่อเธอเดินเข้ามาใกล้เกินเหตุ นี่น่าถึงกับหัวเราะซ้ำ

“คอลัยเจ้าเป็นคนโง่คร้านนะ บุญมีแต่กรรมบัง”

“ข้าไม่โง่คร้าถึงขนาดนั้นหรอก เพราะอย่างน้อยข้าก็ถอดเจ้าหญิงที่น่าที่มีพระสิริโฉมงดงามได้ แค่นี้ข้าก็พอใจแล้ว”

คอลัยกล่าวตอบโต้เอาคืน นี่น่าหน้าแดงก่ำถึงใบหู เธอเหยียบ

เท้าคอลย์สุดแรง จนคอลย์แหกปากร้องดังลั่นป่า

“ข้าไม่ยอมให้เจ้าทำอีกแน่ และข้าขอสั่งห้ามเจ้านำเรื่องนี้ไปพูดให้ใครฟังโดยเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นเจ้าจะได้รับโทษตามกฎหมายของอัศวิน”

คอลย์เห็นท่าทางนี้น่าพยายามพูดใส่อารมณ์แก้ขัดเงินเพื่อปกปิดความอายของตัวเอง เขาถึงกับกุมท้องหัวเราะจนลืมนึกไปเลยว่า มีทหารหญิงยืนรอคอยเพื่อรับคำสั่งเพิ่มเติมอยู่ด้วย

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ป่าแห่งอาวูรก็ปรากฏแก่สายตาคอลย์ ต้นไม้ในป่าแห่งนี้ค่อนข้างสูงใหญ่ ใครอยากได้อาวูรคงต้องปีนขึ้นไปเก็บ สิ่งที่คอลย์สังเกตเห็นนั่นคือ อาวูรทุกชนิดที่ป่าแห่งนี้สร้างขึ้นล้วนเป็นไม้แทบทั้งสิ้น ไม่มีชิ้นไหนเป็นหินหรือเหล็กเลย

“อาวูรมันเป็นไม้จะเอาไปสู้ยังงี้ ขึ้นเอาไปปะทะกับเหล็กมันก็หักหมดนะสิ” คอลย์หันหน้าไปถามนี่นาที่ยืนอยู่ข้างๆ

“ข้าก็บอกแล้วไง มันเป็นอาวูรชั่วคราว แต่ถ้าต้องการได้ของดีก็ต้องไปซื้อเอา”

“จั้นทำไมเจ้าไม่พาข้าไปป่าแห่งทองคำ ไม่ก็ป่าแห่งอัญมณีเลยละ จะได้ขนของมีค่าเหล่านั้นไปซื้ออาวูรดีๆ มาใช้”

นี่น่ายิ้มแห้งๆ กล่าวว่า “ป่าแบบนั้นไม่มีหรอก มีแต่ป่าหิน เจ้าพอจะขนไปขายได้ไหม ถ้าเจ้าต้องการข้าจะนำทางไป”

“ป่าหิน! เจ้าประชดข้าหรือเปล่าเนี่ย” คอลย์ถามน้ำเสียงแข็งๆ

“ประชดตรงไหน”

นี่นาทำหน้างไม่เข้าใจเขา เพราะทั้งสองคิดไปคนละแ่งมุมกัน คอลย์นึกว่านี่นาพูดประชดเขาเรื่องป่าอัญมณี ส่วนนี่นาที่พาซื้อถาม

คอลย์จะช่วยเธอชนหินไปขายได้ไหม เพราะหินในนครอมฤตถ้าเกรดดี ๆ สามารถนำไปสร้างเป็นเครื่องใช้ราคาสูงได้ คอลย์เมื่อได้ฟังคำชี้แจงของนีน่าอย่างละเอียด เขาถึงกับหัวเราะซ้ำตัวเอง

หมู่บ้านฮันเตอร์

บาร์คเดินในหมู่บ้านท่ามกลางวงล้อมของผู้คนนับสิบ ยิ่งข่าวของมันดับกระช่อนออกไปมากเท่าไร คนยิ่งมามุงดูกันใหญ่ เจ้าบาร์คได้ทีเลยยอมให้แต่สาว ๆ ตะแคง ส่วนผู้ชายห้ามเข้าใกล้มันโดยเด็ดขาด

กลางหมู่บ้าน บาร์คกำลังสร้างสรรคชีวิตประวัติเกียรติภูมิของมันอย่างเมามั่นด้วยลมปาก เหตุที่ทุกคนเชื่อนิทาใจ เพราะต่างเชื่อว่ามันคือสัตว์เทพในตำนาน ย่อมมีเรื่องราวแปลกพิสดารไม่เหมือนใคร

“บาร์คพ่นไฟโชว์ทุกคนหน่อยสิ”

กิสที่ถูกแต่งตั้งเป็นเด็กรับใช้ข้างกายยู เพื่อสร้างกระแสให้ทุกคนเชื่อมั่นในสัตว์เทพมากกว่าเดิม บาร์คสะดุ้งโหยงหันไปมองกิสอย่างแข็งๆ

“ช่วงนี้ร่างกายข้าอ่อนแรง พ่นไฟไม่ได้หรอก คงต้องรอให้กำลังฟื้นคืนก่อน”

บาร์คพุดใจไปทางอื่น ทั้งๆ ที่มันก็รู้ความสามารถเข้าฝัออกของตัวเองดี ดังนั้นการถ่วงเวลาจนกลับบ้านคือทางออกที่ดีที่สุด

เลโอตุจะพอใจในผลงานของกิส เขาเป็นคนปล่อยข่าวให้คนในหมู่บ้านรู้เอง จุดประสงค์ของเขาเพื่อรวมใจคนในหมู่บ้านให้เป็นหนึ่งและจะได้ใช้ช่วงเวลาที่ฮึกเหิมจนถึงขีดสุดบุกหมู่บ้านแกรนด์ฮาวาสในอีกสิบสองวันข้างหน้า เพื่อจบสงครามที่ยาวนานมากกว่าสองปี

“ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วหรือ เลโอ” เสียงแหบห้าวดังขึ้นมาจากด้านหลังเขา

“มันอาจจะถึงเวลาตัดสินใจแล้วท่านผู้เฒ่าทั้งสอง การที่สัตว์ในตำนานปรากฏล้วนเป็นผลดี แม้เขายังไม่ได้แสดงอิทธิฤทธิ์ให้เป็นที่ประจักษ์ แต่อย่างน้อยกำลังใจของพวกเรา ก็เต็มเปี่ยม”

“อีกสิบสองวันข้างหน้า เจ้าเป็นคนกำหนดวันออกศึกหรือ”

“ไม่ใช่ท่านผู้เฒ่า เป็นดาร์ลุสครับ”

“อืม! ดาร์ลุสมาอยู่กับพวกเราได้สองปีกว่าๆ แล้ว นี่ไม่ถึงว่าจะเลื่อนขั้นขึ้นมาเป็นคนสนิทของเจ้าได้เร็วเช่นนี้”

“ดาร์ลุสเป็นคนเก่งครับท่านผู้เฒ่า เขาช่วยชีวิตข้ามาสองครั้ง แกมมีทักษะในการวางแผนเป็นเลิศ 2 ปีมานี้ถ้าไม่มีเขา พวกเราอาจจะอดตายกันหมดแล้ว”

เลโอกล่าวถึงเพื่อนรักของเขา แม้จะคบกันได้ไม่นาน แต่น้ำใจไม่ตรีกลับแน่นแฟ้นราวกับเป็นพี่น้องคลานตามกันมา และทุกครั้งที่ออกไปทำงานสำคัญพวกเขามักจะออกไปด้วยกันเสมอ ความชำนาญป่าของดาร์ลุสมีชื่อเสียงก้องไปทั่วหมู่บ้าน เพราะเหตุนี้เองเขาจึงได้เป็นผู้นำและวางแผนเดินทัพเกือบทุกครั้ง

“แม้พวกข้าสองคนจะเป็นหัวหน้าหมู่บ้าน แต่ก็ไม่มีปากมีเสียงอะไร ดังนั้น...นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ขอฝากชะตาของหมู่บ้านให้เจ้าดูแลด้วย แต่...ข้าอยากขอเตือนสติเจ้าเล็กน้อย ไม่ทราบเจ้ายินดีจะรับฟังความคิดเห็นชายชราไม่ไถ่ผู้คนนี้หรือไม่”

ชายชราหนึ่งในสองคนกล่าวค้างไว้ เลโอนับถือทั้งสองราวกับบิดาจึงคุกเข่าลงกล่าวว่า

“บอกมาเถิดท่านผู้เฒ่า คำเตือนของท่านข้าจะจดจำใส่ใจไว้”

“ชั่วชีวิตของข้า แม้ไม่ใช่คนเก่งกาจอะไร แต่มีสิ่งหนึ่งที่ข้ารู้จากประสบการณ์ที่สะสมมานั่นคือ สงครามไม่เคยทำให้ใครได้รับความสุขอย่างแท้จริง ขอให้เจ้าโชคดี...เลโอ”

ชายชราคนหนึ่งกล่าวจบ ทั้งสองก็เดินจากไป เลโอเหม่อมองตามร่างผอมเกร็งไปด้วยความรู้สึกสับสน แต่สิ่งที่ตารุสพูดมา มันก็มีเหตุผลจนเขาต้องคล้อยตาม

“ท่านผู้เฒ่าข้าขอโทษ จิตใจข้า...ไม่อาจจะทนสูญเสียไปมากกว่านี้ได้อีกแล้ว ท่านทั้งสองโปรดยกโทษให้แก่ข้าด้วย เพื่อลูกหลานของพวกเรา แม้จะต้องกลายเป็นคนอัมพาตถึงที่สุด ข้าก็ยินดีแบกรับไว้ทั้งหมด”

เลโอโขกหน้าผากลงบนพื้นดิน 3 ครั้ง หลังจากนั้นเขาก็เดินมุ่งหน้ากลับไปยังบ้านพัก ซึ่งมีใครบางคนรอคอยเขาอยู่แล้ว

“อแลัน!”

เด็กหญิงตัวน้อยถักผมเปีย วิ่งเข้ามากอดอุณัลอย่างดีใจ เมื่อเห็นเขากลับมาที่บ้านโดยไม่ได้รับอันตรายใดๆ อุณัลยกมือลูบหัวเด็กหญิงเบาๆ อย่างเอ็นดู ชั่วพริบตานั่นคำพูดฝากฝังของชายที่ตายอยู่ในกรง ก็สร้างความเจ็บปวดให้แก่เขาเช่นกัน

‘เด็ก...คนนั้น...ก็คงกำลังรอพ่อ ด้วยใจกระวนกระวายเหมือนกันสินะ’

อุณัลคิดในใจ สีหน้าเศร้าสลดไปอย่างเห็นได้ชัด อารินอ่านความรู้สึกของเขาออก เธอยกมือตบไหล่เขาเบาๆ กล่าวว่า

“อลันอย่าคิดอะไรมากเกินไป”

ลูนัลไม่ตอบ เขาเพียงย่อตัวลงอุ้มอามินและเดินเข้าบ้านพักไป

“เกิดอะไรขึ้นอาริน ช่วงที่เขาอยู่ในกรง”

อดัมถามลูกสาว อารินไม่อยากให้บิดารู้จึงกล่าวเสียงๆ ไปว่า

“เขาคงซ็อก เพราะเห็นคนตายต่อหน้าต่อตา เอ่อ...ข้าขอตัวไป

นอนก่อนนะท่านพ่อ”

อารินไม่รอคำตอบรับจากบิดา เธอรีบเดินตามชายหนุ่มเข้าไป
ในบ้านอีกคน อดัมฉีกยิ้มเล็กน้อยราวกับรู้ทันลูกสาว เขาจ้องมองอลัน
กำลังสนทนากับอามินเบาๆ

“นี่ๆ คนอย่างเขาหรือจะซ็อกเพราะเห็นคนตาย เจ้าเห็นข้าเป็น
เด็กหรือไงอาริน” อดัมกล่าวยิ้มๆ

ณ ป่าแห่งชีวิต

คอลลียพากองกำลังทหารหญิงกลับมาพักรวมกันในจุดที่เขาพบ
นี่นำครั้งแรก ผลไม้ประหลาดนานาชนิดที่กินได้ ถูกทหารหญิงสองคน
นำมาวางต่อหน้าเขาเพื่อเป็นอาหารค่ำ คอลลียดูจะพึงเล็กน้อย เมื่อรับรู้
ว่าทหารหญิงทุกคนไม่จำเป็นต้องกินอาหาร ขอเพียงมีน้ำพวกเธอก็อยู่
จนสิ้นอายุขัยได้

“นี่นำ มันจะทันหรือที่พวกเราจะฝึกทหารหญิงไปสู้กับสัตว์อย่าง
สาธแปรงหรือคนจากสองหมู่บ้าน ซึ่งยังไม่รู้จะยอมเป็นมิตรหรือศัตรู”

คอลลียถามด้วยน้ำเสียงหนักใจ ตัวเขาเองรู้ดีที่สุด การจะฝึก
ทหารขึ้นมาสักหน่วย มันยากเย็นแสนเข็ญขนาดไหน อย่างน้อยๆ ก็
ต้องใช้เวลาเป็นปี แต่นี่มีเวลาเพียง 10 กว่าวันจะไปทำอะไรได้ ต่อให้

ฝึกการใช้อาวุธโจมตีระยะไกลเช่นธนู ก็ยากจะนำพวกเธอไปสู่ในสนามรบจริงได้

“เรื่องนี้คอลล์ยไม่ต้องเป็นห่วง ทหารหญิงที่เกิดจากป่าแห่งชีวิต มีทักษะการเรียนรู้ในระดับสูง คนธรรมดาอาจใช้เวลาเป็นปีในการฝึกอาวุธ แต่สำหรับพวกเธอแค่ไม่กี่วันก็เพียงพอแล้ว” นี่น่าตบน้ำเสียงมั่นใจ

“มีทักษะการเรียนรู้เร็วหรือ”

คอลล์ยพูดขึ้นเบาๆ ทำท่าครุ่นคิด สายตากะลุ่มกะเหลี่ยที่มองไปยังกลุ่มทหารหญิง และอากัปกริยาหัวเราะแปลกๆ อยู่ในสายตาของผู้นำทั้งหมด เธอรีบทุบกำปั้นลงบนศีรษะของคอลล์ยทันที

โป๊ก!

“โอ๊ย! นี่น่าเธอทำอะไร” คอลล์ยร้องไวยวาย

“ข้าขอเตือนเจ้าไว้ ห้ามคิดไม่ดีกับทหารหญิงของข้านะ ไม่งั้นข้าจะฉีกเจ้าเป็นชิ้นๆ”

คอลล์ยยิ้มแห้งๆ เมื่อนีน่าจับได้ ทำให้แผนที่เขาคิดจะหาองค์กรฯ แต่งกายวามหิวประจำตัว คอยส่งน้ำส่งข้าว ต้องล้มเลิกไปอย่างน่าเสียดาย แต่มีหรือคอลล์ยจะยอมรับตามทีนีน่าพูดง่ายๆ

“เจ้ารู้ได้ไงว่าข้าคิดไม่ดีกับทหารหญิง”

“สายตาเจ้ามันฟ้อง”

“เฮ้อ! เจ้ามันคิดมากเกินไป”

คอลล์ยตอบเฉยไปเมื่อเห็นนีน่าไม่มีหลักฐานอะไรมาจับผิดเขา นีน่าดูเหมือนจะรู้ทัน เธออมยิ้มกล่าวว่า

“ข้าเชื่อเจ้าก็ได้ เอ่อ...ข้าลืมนบอกเจ้าไป ทหารหญิงเหล่านี้มี

ข้อห้ามสำคัญ บุรุษใดจ้องมองพวกเธอบ่อยๆ ภายใน 1 วัน ตาจะบอดสนิท”

“หา! ว่าไงนะ จี๋ตาข้าก็บอดนะสิ” คอฉุยแหกปากร้องลั่น ตกใจสุดขีด

“หึๆ แค่นี้ข้าก็มีหลักฐานพอจะทุบเจ้าแล้ว”

นี่นำคำรามกำหมัดแน่น คอฉุยสะดุ้งโหยง เมื่อรู้ว่าตัวเองเสียท่าให้เจ้าหญิงเจ้าเล่ห์แล้ว เขาไม่รอช้ารีบวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว โดยมีนี่นำไล่ตามไปติดๆ

เช้าวันที่สาม กองทัพทหารหญิงก็เริ่มแบ่งกองกำลังออกเป็นสองกลุ่ม โดยกลุ่มแรกฝึกธนู ส่วนกลุ่มที่สองฝึกการขว้างมีดสั้น คอฉุยแทบไม่อยากจะเชื่อสายตา เพราะเพียงเวลาไม่นานทหารหญิงเหล่านี้ก็กลับพัฒนาฝีมือรวดเร็วไปอย่างรวดเร็ว

“เป็นไง ทหารหญิงของข้าพอใช้ได้ไหม” นี่นาที่นั่งอยู่บนต้นไม้ถาม

“อืม! น่าทึ่งมาก เพียงเวลาไม่กี่ชั่วโมงกับเรียนรู้ทักษะต่างๆ ที่ข้าสอนให้ได้ยอดเยี่ยมชาญ ลูกธนูยิงจาก 10 เข้ากลางเป้า 2 เวลานี้พัฒนาเป็น 4 แล้ว”

คอฉุยรู้สึกสบายใจขึ้นมาก ถ้าการฝึกยังมีการพัฒนาต่อเนื่อง วันพรุ่งนี้ทหารหญิงทุกคนจะมีฝีมือการยิงธนูและขว้างมีดสั้นเทียบเท่าเขาทีเดียว

“คอฉุย เจ้าฝึกทหารต่อไป ข้าขอไปสังเกตการณ์นอกป่าก่อนนะ เย็นๆ จะกลับมา”

นี่นาเห็นร่างกายทิพย์ขึ้นไปในอากาศได้ไม่กี่เมตร คอฉลุยก็รีบร้องเรียกเธอไว้ นี่นาเมื่อได้ฟังจุดประสงค์ของคอฉลุยเธอก็รีบปากจะตามหาเพื่อนๆ ของคอฉลุยให้

“เจ้าต้องทำใจเผื่อไว้ด้วยนะ ที่นี่อันตรายรอบด้าน ถ้าคนในกลุ่มเจ้าไม่แข็งแรงแรงจริงๆ โอกาสพลาดก็มีสูงมาก”

นี่นาเตือนคอฉลุยไม่ให้ตั้งความหวังไว้ คอฉลุยฉีกยิ้ม สิ้นน้ำยังคงมั่นใจกล่าวว่า

“เพื่อนข้าทุกคนไม่ธรรมดาหรอก ไว้เจ้าได้เห็นกับตาเองจะดีกว่า”

นี่นาพยักหน้า ชั่วพริบตา ร่างทิพย์ของเธอก็ลอยหายไปราวกับภาพมายา คอฉลุยอดคิดในใจไม่ได้ว่า ถ้าผีมีจริงและสวຍอย่างนี้ นามนุษย์คงไม่มีใครกลัวผีอีกแล้ว

กิสระตมเพื่อนๆ ในหมู่บ้านสืบกว่าคนมาช่วยกันตามหา
กระเป๋าสัมภาระและเพื่อนๆ ของบาร์ค ที่ริมธารน้ำของหมู่บ้านฮันเตอร์

“กระแสน้ำมันพัดไปได้หลายเส้นทางนะบาร์ค ข้าช่วยเจ้าได้เฉพาะในอาณาเขตหมู่บ้านข้าเท่านั้น ถ้าจะไปที่อื่นต้องได้รับคำสั่งจากเลโอก่อน”

กิสพูดออกตัว บาร์คแสดงสีหน้าหนักใจออกมาทันที เพราะมันห่วงซาร์ลิตตมาก ยิ่งซ้ำโอกาสที่เพื่อนๆ จะได้รับอันตรายก็มีสูงขึ้นไปเท่านั้น

“เจอแล้ว! ทุกคนมาดูที่นี่เร็ว”

เพื่อนของกิสร้องตะโกนบอกมาจากอีกฟากหนึ่งของธารน้ำ

กิสรีบพาบาร์คข้ามสะพานไปดู ของที่ลอยมาเกยฝั่งนอกจากจะมี กระเป๋าชองบาร์คแล้ว ยังมีธนุของคอลลียอยู่ด้วย

‘ตายละ! พวกเจ้าหญิงอยู่ไหนนี่’

บาร์คคิดในใจ มันวิ่งไปทั่วบริเวณนั้นราวกับเสือดิตจัน กิสพยายามถามหาเหตุผล แต่บาร์คก็ไม่ยอมตอบ จนเวลาล่วงเลยไป สักพักบาร์คจึงเดินกลับมาหากิสกับเพื่อน

“เจ้าตามหาเพื่อนหรือ”

กิสถาม บาร์คเงยหน้ามองเด็กหนุ่ม

“อืม! แต่ข้าก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของพวกเขาเลย นอกจากของไว้ ดูต่างหน้า 2 ชิ้น”

“ถ้าบริเวณนี้หาไม่เจอ เพื่อนเจ้าก็คงถูกพัดไปยังป่าอื่นๆ ข้าจน ปัญหาที่จะช่วยเจ้าจริงๆ เอ่อ...พรุ่งนี้เราจะไปล่าสัตว์กันเจ้าตามไปด้วยสิ ถ้าโชคดีอาจจะพบเพื่อนเจ้าในป่าก็ได้”

กิสพยายามพูดให้ความหวังบาร์ค เมื่อเห็นมันเศร้าไปราวกับ ญาติเสีย ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้มันร่าเริงพูดไม่หยุดปากแท้ๆ เจ้าบาร์ค นึกอะไรขึ้นมาได้ มันรีบวิ่งไปเปิดกระเป๋าสัมภาระดู เมื่อเห็นนาฬิกา- ทรายยังอยู่มันถึงกับโล่งอก

“พวกเรากลับหมู่บ้านกันก่อนเถอะ แถวนี่ใกล้ชายแดนคง ไม่ปลอดภัยนักที่จะอยู่นานๆ”

กิสกล่าวตัดบท เมื่อเห็นสีหน้าของเพื่อนๆ อยากจะกลับหมู่บ้าน เต็มแก่แล้ว บาร์คไม่สามารถขัดได้จึงได้แต่พยักหน้าเป็นเชิงตอบรับ คำพูดของกิส แต่ในขณะที่ทุกคนกำลังจะกลับก็ได้ยินเสียงชู้คำราม ดังออกมาจากป่า กิสและเพื่อนๆ ต่างหน้าซีดเผือด

กรร! กรร! เสียงชู้คำรามดังกึกก้อง ร่างของสาธแปลงทะยาน
ออกมาจากป่าหลายตัว กลุ่มเพื่อนของกิสเร็วสุดยุด ชั่วพริบตา
พวกเขาก็วิ่งข้ามสะพานไม้ไปยังอีกฝั่งแล้ว คงเหลือเพียงกิสกับบาร์ค
ที่ถูกตัดทางหนี จึงตามเพื่อนไปไม่ทัน

“บาร์คตามเข้ามาเร็วเข้า พวกมันกลัวน้ำ”

กิสรีบกระโดดไปตามก้อนหินที่ทอดยาวไปยังกลางลำธาร
บาร์ควิ่งตามไปติดๆ แต่เพราะหินมีขนาดเล็กมันจึงหยุดยืนอยู่ตำแหน่ง
หินก้อนที่ 4 ไม่สามารถไปต่อได้ สาธแปลงเริ่มกลายร่างเป็นกิสคนแล้ว
คนเล่า พวกมันพากันเดินลุยน้ำเข้ามาหาบาร์คกับกิส

“มะ...มันไม่กลัวน้ำแล้ว”

กิสกล่าวเสียงสั่น เพราะครั้งหลังสุด พวกเขาวิ่งหนีลงน้ำพวก
มันก็เลิกตาม แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนกัน พวกมันกลับลุยน้ำเข้ามา

“บาร์คฟันไฟฆ่ามันเลย”

เสียงร้องดังมาจากสะพานไม้ใช่ใครที่โหน แต่เป็นเพื่อนๆ ของ
กิสนั่นเอง

“ใช้ไฟ! ใช้ไฟ! ใช้ไฟ!”

เสียงร้องประสานเสียงดังสนั่น บาร์คมองดูสาธแปลงด้วยความ
หวาดกลัวจนก้าวขาไม่ออก มันหันไปมองกิสเพื่อขอความช่วยเหลือ

“บาร์คเจ้าต้องฟันไฟได้มันนะ ข้าเชื่อว่าเจ้าต้องทำได้”

กิสกล่าวกระตุ้นอีกคน บาร์คที่รอคอยความหวังว่ากิสจะช่วย
พังทลายลงทันที

‘ไฟของข้ามันกระจอกจะไปฆ่ามันได้ไงเล่า เอ่อ...ใช้สายฟ้าเสียง
ดังกึกก่า’

บาร์คนึกในใจ เมื่อเห็นเมฆที่อยู่บนท้องฟ้ามีมากเป็นพิเศษ บาร์คไม่รอช้าตั้งสมาธิรวบรวมเมฆที่อยู่บริเวณนั้นมาไว้เหนือศีรษะ สายลมที่พัดแรงขึ้นกว่าปกติทำให้กิสและเพื่อนต้องหาที่จับ เพื่อไม่ให้ร่างของตัวเองปลิวกระเด็น กลุ่มสาวแปร่งหยุดชะงักการบุก พวกมันพยายามเกร็งไม่ให้ตัวปลิวกระเด็นเช่นกัน บาร์คเงยหน้ามองท้องฟ้าที่เริ่มแลบแลบๆ อย่างน่ากลัว เสียงร้องครืนๆ สร้างความตกใจให้กิสและเพื่อนๆ ไม่น้อย

“ข้าจะใช้สายฟ้านี้แหละฆ่าพวกมันซะ”

บาร์คยืดตัวขึ้นให้ดูเท่ที่สุด การรวมตัวที่สมบูรณ์ของเมฆสร้างความมั่นใจให้แก่บาร์คอย่างมาก งานนี้มันต้องเป็นพระเอกอย่างไม่ต้องสงสัย

“ตายซะ!”

บาร์คแหกปากร้อง ชั่วพริบตาสายฟ้าเจ็ดจ่าก็ผ่าลงมาที่ร่างของมัน

บี้ม!

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ก้อนหินที่บาร์คยื่นหลักเป็นผุยผง ส่วนบาร์คสลับหม้อดปลิวกระเด็นไปไกลหลายสิบลเมตร กิสและเพื่อนๆ ต่างตะลึงค้างซ็อกไปกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

5

บาร์คัพเป็นฮีโร่

หมู่บ้านฮันเตอร์ บาร์คตื่นขึ้นมาในบ้านพักของเลโอ รอบ
เตียงมีกิสและเพื่อนๆ มุงดูอยู่เต็มไปหมด ภาพสุดท้ายที่ตัวเองโดน
สายฟ้าผ่าใส่วิ่งเข้ามาในหัวของมันเป็นอย่างรวดเร็ว

‘บ้าจริง! ข้ามันไม่เอาไหน แม้แต่สายฟ้าก็ยังทำพลาดผ่าโดน
ตัวเอง สุดท้ายต้องให้กิสและเพื่อนๆ ช่วยเหลือหามกลับมาที่นี่’

บาร์คคิดในใจ สักพักก็หันไปจ้องมองกิสด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย
ราวกับสำนึกผิด

“กิส...ข้าขอโทษ...ข้ามัน...”

“ขอโทษอะไร เจ้าสุดยอดมากเลย สายฟ้าที่ผ่าลงมาทำให้สา-
งแปรงตายหมด เจ้าฉลาดมากที่ใช้น้ำเป็นตัวเชื่อมสายฟ้าไปจัดการพวก
มันในคราวเดียว...เพียงแค่ข้าไม่เข้าใจว่าทำไมเจ้าต้องบังคับให้สายฟ้า

ผ่าลงมาที่ตัวเองด้วย”

กิสถามสีหน้าสงสัย บาร์คกะพริบตายังมึนงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

‘สะ...สายฟ้าเข้า...ทะ...ทำให้พวกมันตายหมด’ บาร์คนึกในใจ สีหน้าตื่นตะลึง

“ว่าไงบาร์คยังไม่ได้ตอบคำถามข้าเลยนะ” กิสกล่าวเร่ง

‘หือ! แบบนี้ข้าก็เป็นฮีโร่สิ’

บาร์คคิดในใจ มันริบลุ่กขึ้นยืนทันที แม้จะมีอาการระบมอยู่ที่ตาม กิสและเพื่อนๆ ต่างจ้องมองมันเพื่อรอคำตอบ

“เพราะข้าต้องการใช้ร่างกายเป็นตัวเก็บสายฟ้า หลังจากนั้นข้าก็จะใช้ความสามารถพิเศษ บังคับให้สายฟ้าวิ่งไปตามสายน้ำ เพื่อเข้าโจมตีพวกมันให้ตรงจุด”

บาร์คได้โอกาสคุยไม้ไอ้อดว กิสและเพื่อนๆ ต่างพากันเชื่อนิทานใจ เพราะเห็นมากับตา แต่แล้วเสียงเอะอะที่ดังรบกวนมาจากหน้าบ้านของเลโอ ทำให้กิสเปิดหน้าต่างชั้นสองชะโงกหน้าออกไปดู

“โฮ! มากันเพียบเลย บาร์คมาทักทายเพื่อนๆ หน่อย ทุกคนมาเยี่ยมเจ้านะ”

บาร์คยังมึนงงจึงเดินไปที่หน้าต่างตามคำบอกของกิส ซึ่งเสียงโห่ร้องไชโยดังสะท้อนไปทั่วหมู่บ้านสร้างความตกใจให้แก่มันไม่น้อย

“ตอนนี้เรื่องที่เจ้าจัดการกับฝูงสางแปร่งด้วยสายฟ้าดังไปทั่วหมู่บ้านแล้ว ต่อไปขอเพียงมีเจ้าอยู่ด้วยพวกเราก็ไม่กลัวใครหน้าไหน มาทำร้ายอีก...ไช้ไหมพวกเรา”

“ไช้แล้ว!”

เสียงร้องไห้จากกลุ่มเพื่อนๆ ดังสนั่น เจ้าบาร์คถึงกับยี้ดไปเลย เพราะตั้งแต่เกิดมาเพิ่งจะมีคนชมมากมายก็วันนี้แหละ

“บาร์ค เจ้าจะไม่พูดอะไรกับเพื่อนๆ ที่มาเยี่ยมหน่อยหรือ”

กิสหันไปถาม บาร์คมองผู้คนในหมู่บ้านเป็นร้อยที่ยืนออกกันหน้าบ้านเลโอ ทุกคนต่างจ้องมองมาด้วยสายตามุ่งหวังอะไรบางอย่าง

“เออ...มีข่าวอยู่ทุกคนจะปลอดภัย”

“เฮ้!”

เสียงโห่ร้องดังขึ้นอีกครั้ง

“ท่านบาร์คที่สุดๆ”

เสียงเชียร์ของกลุ่มหญิงสาวภายในหมู่บ้าน ทำให้บาร์คเคลิ้มไปเลย มันยกเท้าหน้าขึ้นโบกตอบรับโดยอัตโนมัติ เสียงโห่ร้องส่งให้บาร์คเป็นฮีโร่ชั่วข้ามคืน

ห่างจากบ้านเลโอพอสมควร ชายหนุ่มสองคนยืนมองเหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ตลอดเวลา คนแรกคือเลโอ ส่วนอีกคนคือเพื่อนสนิทของเขานั่นเอง

“ไม่น่าเชื่อว่าตำนานในบันทึกหนังสือตัวนั้นจะเป็นความจริง”

ดาร์สพูดขึ้น ดวงตาของเขาจ้องมองบาร์คอย่างไม่ว่างตา เลโอที่ยืนข้างๆ ตบไหล่เพื่อนรักกล่าวว่า

“มันก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ เจ้าดูบรรยากาศสิ ทุกคนมีแต่ความยินดีและความเอิกเกริก คึกที่จะเกิดขึ้นอีกสิบเอ็ดวันข้างหน้า พวกเราต้องได้รับชัยชนะแน่นอน”

“อืม...ข้าก็มั่นใจเช่นกัน”

“เอ่อ...ดาร์ลุส ฟรุ้งนี้เจ้าต้องเป็นคนนำทางออกกล่าสัตัวนี้ ถ้าจะไปก็ควรเตรียมการได้แล้วนะ”

เลโอถาม ดาร์ลุสยิ้มแห้งๆ กล่าวว่า

“ฟรุ้งนี้ข้าคงนำทางออกกล่าสัตัวไม่ได้หรอก เจ้าคงลืมไปแล้วละสิ ข้ายังสำรวจเส้นทางบุกหมู่บ้านแกรนด์ฮาวาสไม่เสร็จเลย ขึ้นไม่วางแผนให้รอบคอบ มันอาจจะเป็นช่องโหว่ทำให้พวกเราพ่ายแพ้ก็ได้”

“อืม...งั้นข้าจะมอบหมายให้คนอื่นนำทางออกกล่าสัตัวแทนเจ้าก็แล้วกัน”

เลโอตอบไหล่เพื่อนรักเบาๆ ก่อนจะเดินจากไป สีนหน้าที่เคร่งเครียดของเลโอไม่อาจรอดพ้นสายตาของดาร์ลุสไปได้ แม้ไม่ต้องถามถึงสาเหตุ เขาก็รู้ว่าเลโอกำลังเป็นกังวลในแผนบุกโจมตีหมู่บ้านแกรนด์ฮาวาส

สวนดอกไม้ฤดูร้อนในวิหารกำลังบานสะพรั่ง ชาร์ลลอตในชุดคลุมกำลังนั่งรอนคราซินีอยู่ในสวน ตามคำสั่งที่ฝากนางกำนัลมาบอกเธอในตอนเช้าหลังอาหาร ชาร์ลลอตรู้สึกเหมือนตัวเองจะยังไม่หายใจ เธอจึงขอร้องให้นางกำนัลหาชุดคลุมอย่างที่เคยเคยสวมใส่มาให้

ดอกไม้หลากหลายสายพันธุ์ ถ้าเปรียบเทียบกับที่เธอเคยเห็นในนครซาเครสต้าตอนเด็กๆ แม้จะมีความคล้ายคลึงกันบ้าง แต่ที่นี้กลับสวยกว่ามากมายนัก รวากับมันเป็นภาพแห่งความฝันหรือในจินตนาการ ดอกไม้ที่บานสะพรั่งชูช่อสดใส ไม่มีดอกไม้ไหนที่แสดงความโรยราให้เห็น ชาร์ลลอตนั่งดื่มด่ำกับบรรยากาศสดชื่น มุ่งหวังจะจารึกภาพเหล่านี้ให้อยู่ในความทรงจำของเธอตลอดไป

ชาร์ลลอตนั่งรอไม่นาน องค์กราซินีก็มาถึง นางกำนัลที่รายล้อมรอบ

ตัวต่างโค้งคำนับ และถอยห่างออกไปตามคำสั่ง

“เจ้าทำไมต้องใส่ชุดคลุมด้วยละ หน้าตาเจ้าออกจะสวย”

องค์ราชินีถาม และแสดงสีหน้าสงสัย

“หม่อมฉันรู้สึกยังไม่หายดี จึงกลัวอาการไข้จะกำเริบกลับมาอีก
ฝ่าบาท”

ชาร์ลียตอบอย่างนอบน้อม องค์ราชินีไม่ได้ใส่ใจในเรื่องนี้มากนัก พระองค์จึงมองไปยังสวนเบื้องหน้าด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง ดูเป็นผู้ใหญ่กว่าหน้าตาหลายสิบปี

“ชาร์มมิ่ง สวนนี้ข้าสร้างขึ้นมากับมือสวยไหม”

องค์ราชินีถาม ชาร์ลียตอบถึงกับงง ไม่เข้าใจในสิ่งที่องค์ราชินีผู้สูงศักดิ์ถามออกมา

“ฝ่าบาททรงให้ทหารสร้างขึ้นมาใช้ใหม่เพคะ”

ชาร์ลียตอบเพื่อความแน่ใจ องค์ราชินีหันหน้ามาทอดมองหญิงสาวแยมยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะลุกขึ้นยืนก้าวเดินห่างจากเธอไปหลายช่วงตัว องค์ราชินีโบกมือไม่กี่ครั้งสภาพสวนก็เปลี่ยนแปลงไปเป็นฤดูกาลอื่น ชาร์ลียตอบถึงกับอึ้งจ้องมองตาค้าง

ชาร์ลียตย่นมือออกไปด้านหน้าเพื่อรอรับกลีบดอกไม้สีชมพูอ่อนที่กำลังปลิวลงมาสู่มือของเธอ ภาพสวนดอกไม้ที่เห็นเป็นฤดูร้อน ชั่วพริบตากลับกลายเป็นฤดูใบไม้ผลิ และแค่จิตใจต่อมา ภายในสวนก็เต็มไปด้วยกลีบดอกสีชมพูอ่อนๆ บนพื้นเต็มไปด้วยหมด

“นี่คือดอกซากุระ ภายในสวนแห่งนี้มีไม้ต่ำกว่า 90 สายพันธุ์”

องค์ราชินีกล่าวน้ำเสียงก้องกังวาน ชาร์ลียอดเหม่อมององค์ราชินีผู้สูงศักดิ์เบื้องหน้ากล่าวว่า

“สวนแห่งนี้ พระองค์ใช้เวทมนตร์สร้างขึ้นหรือเพคะ”

“ถูกต้อง”

“แสดงว่าทุกคนในนครอมฤตใช้เวทมนตร์เป็นกันทุกคนหรือเพคะ” ชาร์ลิตถามขึ้นด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นตกใจ

“ไม่ใช่หรอก นครของข้ามีคนใช้เวทมนตร์ได้จริงๆ ไม่ถึง 10 คน ผู้ที่ใช้ได้ต้องมีดวงจิตแห่งเวทสิ่งสถิตมาตั้งแต่เกิดเท่านั้น เจ้าก็เป็นคนหนึ่งที่มีดวงจิตแห่งเวท เพียงแต่มันยังไม่ได้ขัดเกลา สักวันหนึ่งเมื่อเจ้าเติบโตขึ้น ความสามารถของเจ้าคงไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าข้านัก”

คำขององค์ราชินีสร้างความสงสัยให้แก่ชาร์ลิตอีกครั้ง ทำไมพระองค์จึงกล่าวเช่นนั้น ในเมื่ออายุของพระองค์ก็พอๆ กับเธอ ชาร์ลิตนิ่งไปนานจึงตัดสินใจกล่าวว่า

“ฝ่าบาทจะกรุณาสอนเวทให้แก่หม่อมฉันได้ไหมเพคะ”

องค์ราชินียิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“ที่มาพลังเวทของเจ้าแตกต่างไปจากข้า ดังนั้นข้าคงไม่อาจจะสอนอะไรเจ้าได้ นอกจากแนะนำเพียงเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น”

“ฝ่าบาท!”

เสียงเรียกของทหารองครักษ์ร่างสูงใหญ่ ทำให้การสนทนาของชาร์ลิตกับองค์ราชินีต้องสิ้นสุดลงไปโดยปริยาย

“ขอโทษนะชาร์มมิ่ง ข้ามีเรื่องด่วน ไว้คุยกันเย็นนี้ก็แล้วกัน”

องค์ราชินีพุดจบ ก็รีบก้าวออกไปจากสวนทันที ชาร์ลิตมองตามพระนางไปจนลับสายตา ตามจริงชาร์ลิตอยากจะบอกอามาราชินีวันนี้ เพื่อไปตามหาเพื่อนๆ แต่เพราะร่างกายยังไม่แข็งแรง เธอจึงเลือกที่จะอยู่ที่นี้ไปก่อน

ณ หมู่บ้านแกรนด์ฮาวาส

ความทรงจำของลูนล์ยังไม่คืนกลับมา และแม้จะเริ่มช่วยงาน อารินที่ไร่มันกลางหมู่บ้านได้แล้ว แต่เขาก็ปวดหัวบ่อยๆ จนอารินบอกให้เขาไปนอนพัก

“ไม่เอาหรอก ข้าพักมาพอแล้ว”

ชายหนุ่มปฏิเสธเสียงแข็ง อารินพอจะรู้นิสัยเขา ว่าไม่ชอบพูดมาก เธอจึงหยุดถามและเร่งลงมือพรุนดินต่อไป การพูดคุยกันระหว่าง อารินกับลูนล์ในนามอลันอยู่ในสายตาของชุยตลอดเวลา เพราะตั้งแต่เข้าตรู่ ชุยก็พาเพื่อนๆ มาเฝ้าอยู่หน้าบ้านอารินจนสร้างความรำคาญให้แก่เธอ

ตูม! เสียงล้อเกวียนตกลงไปในหลุม ซึ่งใช้เป็นคนลงน้ำส่งเข้าไป ในไร่มันลึกประมาณ 1-2 ฟุต ทำให้ชายวัยกลางคน 2 คน ที่รับภาระหน้าที่ขนไม่สามารถยกเกวียนขึ้นมาได้ กลุ่มของชุยอยู่แถวนั้นพอดี จึงรีบเข้าไปช่วยเหลือก่อนที่เกวียนจะเสียหายมากกว่านี้ อารินได้โอกาสจึงรีบดึงมือลูนล์วิ่งหนีไป กว่าชุยจะรู้ตัวก็หายไปเสียแล้ว

“พาข้าออกมาจากหมู่บ้านทำไม”

ลูนล์ถาม เมื่ออยู่ๆ อารินก็คว้ามือเขาวิ่งออกมาจากแปลงเกษตร โดยไม่ยอมบอกกล่าวอะไรทั้งสิ้น

“เฮ้อ! เจ้าไม่รำคาญชุยหรือ เฝ้าเราอยู่ได้ทั้งวัน”

“ไม่นี่ เขาอาจจะป่วนความปลอดภัยของเจ้าก็ได้” ลูนล์ตอบตรงๆ ตามนิสัยของเขา

“เจ้าคิดในแง่ดีเกินไป คนที่เขาเฝ้าไม่ใช่ข้าหรอก แต่เป็นเจ้าต่างหาก ถ้าเจ้าเผลอเมื่อไหร่โดนพวกเขาจัดการแน่”

อารินกล่าวตามความคิดของเธอ เขาไม่ตอบเพียงยิ้มเล็กน้อย แต่เพราะความบังเอิญทำให้อารินเห็นเข้าพอดี

“เจ้ายิ้มทำไม”

“ข้ากำลังคิดว่า ถ้าเรื่องเป็นอย่างที่เจ้าพูดจริง และความจำของข้ายังไม่คืนมา ข้าคงอยู่สร้างความเดือดร้อนให้แก่เจ้าอีกนาน”

คำตอบของเขาทำให้อารินถึงกับหน้าขึ้นสีแดงก่ำทันที

“หือ! เจ้าไม่สบายหรือเปล่าหน้าแดงเขียว” ลุนล์ถามขึ้นอย่างสงสัย

“คนบ้า! ข้าไม่พูดกับเจ้าแล้ว ตามข้ามาเดี๋ยวนี้”

อารินพูดกระแทกเสียง และรีบเดินหนีเขาไป ทิ้งให้ลุนล์ยืนงงไม่เข้าใจตัวเองว่าทำอะไรให้อารินโกรธ

วิหารสีทองบนยอดเขาสูง ภายในห้องโถงมีราชครูโกลอน

เพียงคนเดียวกำลังคุกเข่าทำความเคารพอยู่ต่อหน้าองค์ราชินี ซึ่งประทับบนเก้าอี้ประดับด้วยอัญมณีที่ไม่อาจประเมินค่าได้

“สัตว์เวทพวกนั้นโดนฆ่าตายรี”

“เป็นเช่นนั้นฝ่าบาท”

“ท่านรู้หรือไม่ว่าเป็นฝีมือผู้ใดกัน”

“ดูเหมือนจะเป็นสัตว์เทพในตำนานของหมู่บ้านฝ่าบาท จากรายงานที่ได้รับมา มันใช้สายฟ้าเป็นอาวุธโจมตี”

ราชครูโกลอนกล่าวด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบ รวากับเรื่องที่เล่ามาไม่ได้สร้างความตื่นเต้นให้แก่เขาเลย องค์ราชินีจึงมองราชครูโกลอนไม่นานก็กล่าวว่า

“ดูท่าทางของท่านไม่ได้ตื่นตกใจ คงมีแผนการแล้วสินะ”

“ฝ่าบาทตรัสถูกต้องแล้ว การปรากฏตัวของสัตว์เทพทำให้พวกเราจิตใจอีกเหิมพร้อมทำสงครามกับศัตรูทุกคน ในอีกไม่กี่วันข้างหน้าคงมีข่าวดีแน่นอน”

องค์ราชินีแยมยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“ข้ามีโอกาสเพียงครั้งเดียวเท่านั้น อย่าทำให้ผิดพลาด”

“ไม่แน่นอนพะย่ะค่ะ เพื่อความมั่นใจกระหม่อมจะลงไปดำเนินการเอง และจะพยายามทำให้ดีที่สุด เพื่อไม่ให้ฝ่าบาทต้องเสียพระทัย”

ราชครูโอรอนกล่าวว่าน้ำเสียงเรียบนิ่ง แต่กลับเต็มไปด้วยความเข้มแข็งเด็ดขาด

“อืม! ข้าจะรอดู ท่านรีบไปทำงานเถอะ”

องค์ราชินีกล่าวว่าจบก็เดินหายเข้าไปหลังบัลลังก์ทอง ราชครูโอรอนในชุดคลุมสีดำคุกเข่ารอสั่งสักพัก เขาจึงลุกขึ้นเดินออกจากห้องโถงไปเช่นกัน

ณ ป่าแห่งชีวิต

คอลย์นั่งมองทหารหญิงอย่างแข็งๆ การมีหญิงสาวสวยมาห้อมล้อมมากมาย มันก็ได้อยู่หรอก แต่ดูเหมือนกลุ่มทหารหญิงเหล่านี้จะขาดเสน่ห์อย่างคนธรรมดาไป

“เฮ้อ! ว่านอนสอนง่ายเสียจริงๆ แต่เหมือนพูดกับตุ๊กตาก็ไม่รู้”

คอลย์บ่นอุบ เพราะตั้งแต่เขาพยายามพูดคุยทะเล้ง หรือแม้แต่ตั้งใจก่อวนจ้องมองหุ่นของพวกเธอ ก็ไม่มีปฏิกิริยาไม่พอใจตอบสนองกลับมาเลยแม้แต่ครั้งเดียว

“อ้าก! ยืมอีกแล้ว จะโกรธหรือไล่ตีเราหน่อยก็ได้ ขนาดแอบจับกันขายพวกนี้ยังไม่รู้ร้อนรู้หนาว แถมเดินเทไม่มีปฏิกิริยาวิ่งแตกตอบสนองเราอีก”

คอลย์แกลังกลุ่มทหารหญิงจนเหนื่อย สุดท้ายคนที่เปื้อนและเลิกไปเองก็กลายเป็นเขา

“อืม! ยิ่งธนูก็เริ่มคุ้นเคยกันแล้ว ต่อไปฝึกให้พวกเธอเคลื่อนไหวพร้อมกับยิงธนูดีกว่า”

คอลย์ตัดสินใจเปลี่ยนรูปแบบการฝึก เพราะการยิงธนูใส่เป้านิ่งอย่างเดียวคงนำไปใช้งานจริงไม่ได้ ซึ่งเขาก็ได้ให้พวกเธอทดสอบและผลลัพธ์ก็เป็นอย่างที่คาดไว้ นั่นคือเป้าขาวสะอาด คอลย์จึงสอนการวิ่งไปตามกิ่งไม้ และการกระโดดข้ามไปยังต้นไม้อื่นๆ พร้อมกับยิงธนูโจมตีเป้าหมายให้พวกเธอดูเป็นตัวอย่าง

ทักษะการเรียนรู้ของพวกเธอรวดเร็วตามความคาดหมาย เพียงเวลา 2 ชั่วโมง ก็เริ่มชินกับการวิ่งบนต้นไม้ แม้การยิงธนูใส่เป้าจะยังใช้ไม่ได้ก็ตาม แต่ความสามารถในการหลบหลีกดูดีขึ้นจนผิดหูผิดตา

“หึๆ ก่อนพระอาทิตย์ตกดิน พวกเธอคงเก่งขึ้นอีกหลายระดับ ทหารหญิงกลุ่มนี้ทักษะการเรียนรู้น่ากลัวจริงๆ”

คอลย์กล่าวรำพึงเบาๆ เมื่อเห็นทุกอย่างลงตัว เขาก็แอบไปหลบเอาแรง เพื่อเตรียมการฝึกพิเศษในค่ำคืนนี้

ณ หมู่บ้านแกรนด์ฮาวาส

อารินพาลูนส์เข้าป่าล่าสัตว์โดยกำหนดพื้นที่ใกล้ๆ หมู่บ้าน จะได้ไม่เป็นอันตรายจากสางแปรง แต่ความเป็นจริงอารินมีจุดประสงค์

อื่นซ่อนอยู่ ลุนล์เดินวนรอบหมู่บ้านได้สักพัก เขาก็ตัดสินใจถาม

“อาริน เจ้ากำลังทำอะไรกันแน่ ข้าเดินวนรอบหมู่บ้านหลายรอบแล้วนะ”

หญิงสาวดูตกใจเล็กน้อย เมื่อชายหนุ่มรู้

“เจ้ารู้ได้ไง” อารินหันไปถามอย่างแปลกใจ

“ข้าไม่ใช่คนโง่งนะ เจ้าดูต้นไม้นี้สิ ข้าแอบใช้มันทำเครื่องหมายไว้ หลังจากมันดูคุ้นตาจนข้าผิดสังเกต”

“ในเมื่อเจ้ารู้แล้ว ข้าจะบอกจุดประสงค์เจ้าก็ได้ ที่ข้าทำเช่นนี้เพื่อต้องการให้เจ้าคุ้นเคยกับพื้นที่รอบหมู่บ้าน เวลาเกิดปัญหา เจ้าจะได้เอาตัวรอดได้ ไม่เป็นภาระของคนอื่น”

อารินกล่าวยิ้มๆ ลุนล์ปรายตามองไปทั่วบริเวณผืนป่าที่สงบเงียบ ไม่มีแม้แต่เสียงร้องของนกหรือแมลงนอกจากเสียงลมพัดกิ่งไม้ไหวเบาๆ

“ป่าแถวนี้แปลกจริงด้วย ต่อให้ไม่มีสัตว์ก็น่าจะมีเสียงแมลงอยู่บ้าง”

ลุนล์ถามขึ้นสีหน้าสงสัย อารินถอนหายใจพลางเหม่อมองรอบๆ ตัว เธอรู้สึกกังวลใจทุกครั้งที่ยียบย่างเข้าสู่ป่า เพียงแต่ความรู้สึกนี้กลับจับต้องไม่ได้ และไม่เข้าใจ

“อહัน เจ้ารู้สึกเหมือนมีใครกำลังจ้องมองไหม”

อารินถาม ลุนล์พยายามเงยหูฟัง

“ไม่มีนี่ เจ้าคิดไปเองหรือเปล่า”

“ข้า...ก็ไม่รู้เหมือนกัน รีบไปจากบริเวณนี้เถอะ”

อารินไม่รอช้า เธอรีบจุดดิ่งแขนลุนล์เดินจากไปอย่างรวดเร็ว

โดยไม่รู้ว่าเห็ญกั้งม่ม่ไกลจากตำแหน่งที่ทั้งสองคุ้ยกัน มีกายทิพย์ของเจ้าหญิงนี้กำลังจ้องมองดูอย่างฉฉน

“อืม! ไม่ผิดแน่ เธออาจมีดวงจิตแห่งเวทแฝงอยู่ ไม่เช่นนั้นคงสัมผัสการคงอยู่ของเราไม่ได้ ตามไปดูหน่อยดีกว่า อีกอย่างชายคนนั้นมีลักษณะพิเศษ อาจจะเป็นเพื่อนของคอลลัก็ก็ได้”

นี่นำตัดสินใจเห็ญร่างไล่ตามทั้งสองไปห่างๆ เพื่อตามหาความจริงที่ยังค้างคาใจ

หนึ่งชั่วโมงต่อมา บนชั้น 2 ของบ้านพัก อารินหมกตัวอยู่ในห้องคนเดียว เธอมีอาการหวาดผว มองไปทั่วห้องอย่างหวาดระแวง

“ท่านเป็นใครออกมาเดี๋ยวนี้นะ” อารินถาม ทั้งๆ ที่ม่แน่ใจตัวเองเหมือนกัน

“เจ้าสัมผัสได้จริงๆ ด้วย ข้าอยู่ตรงหน้าเจ้า เห็ญข้าไหม”

นี่น่ากลัวน้ำเสียงยนิดี แต่อาการมองซ้ายขวาของอารินก็ทำให้เธอต้องผิดหวัง

“เฮ้อ! เราคงคิดไปเองมั้ง” อารินพูดพร้อมกับถอนหายใจเบาๆ รวกับโล่งอก เมื่อม่มีอะไรโผล่ออกมาให้เห็นดังความคิดของเธอจินตนาการไว้

“พลังของเธอยังไม่พอสินะ ข้าหวังว่าสักวันพวกเราจะได้เป็นเพื่อนกัน”

นี่น่ากลัวจบ เธอก็เดินทะลุไปยังห้องของชายหนุ่มที่อยู่ติดกัน แต่ภาพที่เห็ญคือชายหนุ่มคนนั้นกำลังเอนูแนกับผนังเพื่อฟังเสียงที่ดังมาจากห้องของอาริน

“อารินเป็นอะไรไป ร้องโวยวายคนเดียว แปลกจริง?”

ลูนล์รำพึงเบาๆ สุดท้ายก็เดินกลับไปนอนที่เตียง นึกว่าปรายตามองสำรวจภายในห้อง จึงพบโล่เหล็กวางอยู่บนพื้นใกล้ๆ กับประตูทางออก เธอเดินเข้าไปสำรวจอย่างสนใจ

“ไม่มีผิดแน่! หมอนี่เป็นเพื่อนของคอลล์ที่ชื่อ ลูนล์ แต่...ทำไมผู้หญิงคนนั้นถึงเรียกเขาว่าอลันล่ะ”

นี่นาตั้งคำถามกับตัวเอง แต่เมื่อเห็นลูนล์หลับไป เธอจึงตัดสินใจไปสำรวจที่อื่น ดีกว่านั่งรอโดยเปล่าประโยชน์อยู่ที่นี้

ที่หมู่บ้านฮันเตอร์

บาร์คดูจะมีความสุขมาก เพราะไม่ว่าจะเดินไปทางไหนของหมู่บ้านล้วนได้รับการต้อนรับอย่างดี แต่ละบ้านต่างแบ่งปันหัวมันให้แก่บาร์คกินจนเหลือเฟือ กิสและเพื่อนๆ ก็ได้รับผลประโยชน์อิมท้องไปด้วย ทำให้พวกเขาต่างยินดีรับใช้บาร์คเต็มกำลัง

หลังจากเดินตระเวนทั่วหมู่บ้านจนเหนื่อย กิส เบเบอร์หนึ่งก็พาบาร์คกลับสู่บ้านอันแสนอบอุ่นอีกครั้ง การใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางผู้คนที่ยกย่องทำให้บาร์คลิ้มเลือนเพื่อนๆ ไปชั่วขณะ

“บาร์ค พรุ่งนี้ข้ามั่นใจว่าเจ้าจะต้องล่าสัตว์ให้พวกเราได้”

กิสที่นอนเฝ้าเป็นยามข้างเตียงกล่าวขึ้น บาร์คได้ที่จึงคุยโวต่อแบบไม่ยั้ง

“ไม่ต้องห่วง ถ้าข้าได้เข้าป่าไปด้วย พวกเจ้าต้องได้นื้อมากินแทนหัวมันแน่”

“ในหนึ่งสัปดาห์พวกเราจะได้กินเนื้อจากฟาร์มในหมู่บ้านกัน

สักครั้ง แต่ถ้าต่อไปพวกเราได้กินกันทุกวันก็คงจะดีไม่น้อย”

กิสกล่าวด้วยน้ำเสียงเคลิ้มฝัน บาร์คจ้องมองเด็กหนุ่มข้างเตียง
นิ่ง แม้เขาไม่รู้จะหาเนื้อได้หรือเปล่า แต่ในวันพรุ่งนี้เขาก็จะพยายามดู
สักครั้ง แม้มันจะห่างไกลความเป็นจริง แต่คนเดียวที่เขาไม่ยอมให้
ผิดหวังคือ กิส

ก๊อก! ก๊อก!

เสียงเคาะประตูดังขึ้นหลายครั้ง

“ประตูไม่ได้ล็อก เลโอ”

กิสร้องตะโกนบอก ประตูไม้จึงถูกเปิดออก พร้อมกับร่างของ
เลโอเดินเข้ามาภายใน ชายหนุ่มปรายตามองบาร์คที่หมอบอยู่บนเตียง

“ข้ามารบกวนเจ้าหรือเปล่าบาร์ค”

“ไม่หรอกเลโอ มีธุระอะไรกับข้าหรือ”

บาร์คถามขึ้นสีหน้าสงสัย เลโอยืนฟังประตู สักพักจึงหยิบแผ่น
หนังสือตัวโยนให้กิสกล่าวว่า

“พรุ่งนี้ข้าติดธุระคงไปล่าสัตว์กับพวกเจ้าไม่ได้ เส้นทางล่าสัตว์
ข้าเขียนไว้ให้แล้ว บาร์ค ข้าฝากดูแลน้องข้าด้วยนะ”

เลโอพูดจบประโยคเขาก็เดินออกจากห้องไป บาร์คถึงกับอึ้งพูด
อะไรไม่ออก เพราะรู้ตัวเองดีว่าถ้าเจอแสงแปรงอีก เขาคงไม่โชคดี
เหมือนวันนั้นแน่

“สุดท้าย! พรุ่งนี้พวกเราจะต้องทำให้พี่เลโอตะลึงให้ได้”

กิสแหกปากร้องลั่นห้อง ก่อนจะรีบพับเก็บแผนที่ไว้ใต้หมอน
สีหน้าที่มุ่งมั่นจะล่าสัตว์ให้ได้ของกิส ทำให้บาร์คพูดไม่ออก และเริ่ม
กลัวกับคำพูดที่มันไม่ไว้ข้างแล้ว